

ముందు మాట

నా ఈ సీరియల్ లో పీతీ మీరిన సెక్స్ కానీ, పచ్చిబూతులుకానీ అంతగా ఉండక పోవచ్చు, ఇది ఇన్ సెక్స్ కి సంబంధించిన కథ ఎంతమాత్రమూ కాదు, అక్రమ సంబంధం (?) అనే అనుకోవచ్చు. మరెందుకోమ్ నీ బోడి రాతల్లో మా బై ము వేస్తు చెయ్యడం, అని మీరనుకున్నా, మదన్ మోహన్, రాయుడు వంటివారి జీవిత సంఘటనలు (కల్పితాలే కావచ్చు) చదివినతర్వాత ఉబలాటం కొద్దీ సరదాగా వ్రాశాను. ఇందులో చాలముకు వాస్తవం, కొద్దో, గొప్పో నా ఊహ జనితం. మొదటి భాగం చదివీ, మీ అభిప్రాయాలు తెలియజేస్తే, మిగతా భాగాలు కూడా పంపిస్తాను. ఇహపోతే నా ఈ కథ(?), లేక సీరియల్ (?) కి పేరేం పెట్టాలో నాకు తోచి చావలేదు. ఆ నామకరణోత్సవమేదో కామశాస్త్ర గారిలాంటి పెద్దల చేతిమీదుగా జరిపిస్తే దివ్యంగా ఉంటుందని ముచ్చటపడుతూ...

అందరికీ నూతన సంవత్సర శుభాకాంక్షలతో,

మీ ఆహ్ ఓహో!

ఆ రోజు నా ఆనందానికి అంతు లేదు. ఏవీయేషన్ సాఫ్ట్ వేర్ డెవలప్ మెంట్ ప్రాజెక్ట్ కోసం జరిగిన టెస్ట్ లో సెలక్ట్ అయ్యారనే వార్త ఫాక్స్ లో వచ్చింది. ప్రాజెక్ట్ ట్రైనినింగ్ ఆరు నెలలపాటు న్యూజీలాండ్ లోనట. మా కంపెనీ నుంచి సెలక్ట్ అయిన వాళ్ళు ఇద్దరమే. నేనూ, నాతోపాటు బిందు. బిందు అన్న పేరు చూడగానే నాకు ఓ పక్క సంతోషం, మరెంతో సిరాశా కలిగింది. కారణం బిందు మహా తెలివైంది ("మలయాళీ బుర్ర" అనంటారే అదన్నమాట!). ఓ రకంగా జీనీయస్ అని చెప్పొచ్చు. నేను కేరళలో ఓ ప్రాజెక్ట్ లో పనిచేసినప్పుడు నాకింద జూనియర్ గా పనిచేసేది. నేనేమో సబ్జెక్టు అంత ఖుణ్ణంగా తెలియకపోయినా, కామన్ సెన్స్ తో, ఏదో గెన్ వర్క్ తోటి, బోలెడంత లక్కుతోటి ఈ ఫీల్డ్ లో కొట్టుకొస్తున్నాను.

కష్టపడి ప్రయత్నిస్తే నేనూ సాధించగలను గానీ, మనకంత ఓపికా, తీరికా ఎక్కడివి. మహా బద్దకం, ప్రభుత్వ పబ్లిక్ సెక్టర్ కావడంవల్ల, జాబ్ సెక్యూరిటీకి ఢోకా లేనందువల్లా, వీళ్ళిచ్చే జీతానికి ఈమాత్రం చాలే అనే ఉదాసీనత బాగా పెరిగిపోయింది. ఇన్నేళ్ళలో పై వాళ్ళని మంచి చేసుకుని కాస్త పాపులారిటీ సంపాదించాను కాబట్టి దాంతో నెట్టుకొస్తున్నాను. ఇక బిందు ఏషియానికొస్తే, దాదాపు ఒకటిన్నరేళ్ళు నాతో కలిసి పనిచేసింది. నేను తన కంటే సీనియర్ న్నీ, సుపీరియర్ ఆఫీసర్ న్నీ కావడమే కాకుండా తన రిపోర్ట్ నా చేతిలో ఉండటంవల్లా, చెప్పిన మాట పినేది కానీ, లేకుంటే తనకున్న సబ్జెక్ట్ నాలెడ్జికి నా నెత్తినెక్కి ఏకధాటిగా కథాకళి డాన్స్ చేసినన్ను నీలువునా పాతాళానికి తొక్కియడానికి ఎంతమాత్రమూ సందేహించని రకం.

మలయాళీ పిల్ల అయినా మలయాళీల అందం ఏమాత్రమూ కనిపించదా పిల్ల ఒంటిలో, అనాకారి కాకపోయినా అందగత్తె మాత్రం కాదు. ఏదో సాధారణంగా ఉంటుంది. అంతేగాక అంతంత మాత్రం ఆరోగ్యమే అని పిన్నాను. వయసు చిన్నదే (నాకన్నా అయిదారేళ్ళు చిన్నది, నాకు ఇప్పుడు 36) అయినా అస్తమా లాంటిదేదో ఉందని ఆఫీసులోని మిగతా ఎంప్లాయిస్ చెప్పగా

పిన్నాను. దీనికి తోడు శీలసంరక్షణ ఫీలింగ్ ఎక్కువ. నేనెక్కడ తనని మీదబడి రేప్ చేస్తానో అన్నట్లు దూర దూరంగా అంటే ముట్టనట్లు ఉండేది.

మొదటి రోజు ఆ పిల్లని చూసినప్పటి నుంచీ కూడా నాకలాంటి ఫీలింగ్ ఎన్నడూ కలగలేదు. అయినా నీదగ్గర ఏమిందని నీ వెనకపడాలి, అన్నట్లు నిర్లక్ష్యంగా వ్యవహరించే వాడిని. క్రమేణా ఆ పిల్ల తెలివితేటలు గ్రహింపుకు వచ్చాక కాస్త మంచి చేసుకుని ఆఫీసు పనులన్నీ ఆ పిల్ల చేతిమీదుగా జరిపిస్తూ నేను ఊరికే అజమానిషీ మాత్రం చేయడం అలవాటు చేసుకున్నాను. కాలక్రమంలో ఇద్దరం కాస్తంత క్లోజయినా, హద్దులు దాటి ఎన్నడూ ప్రవర్తించలేదు. కనీసం అడల్ట్ జోక్స్ కూడా చెప్పేవాడిని కాదు. సెక్యుయల్ హరాస్మెంట్ అన్నెప్పి నామీదెక్కడ కంప్లెయింట్ రాసిపారేస్తుందేమో అన్న కించిత్తు భయం కూడా ఉండేది.

అసలే ఈ మలయాళీలు గొప్ప లీటిగెంట్లు, దానికి తోడు ఈ పిల్ల తండ్రి ఏదో లీగల్ ప్రొఫెషన్ లో ఉండేవాడట. మొగుడుకూడా తక్కువేమీ కాదు. అతగాడూ ఇంజనీరే, ఏదో పెద్ద కంపెనీలోనే ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. కాస్త కలిగిన కుటుంబమే. అసలే ఊరుగాని ఊళ్లో ఉన్నాం, పొరబాటున మన వేలు తగిలినా మన అసలుదాన్ని మొదలంటా తెగ్గోసి పారేస్తారని, ఉన్న ఏడాదన్నర కాలం కిందాపైనా మూసుకుని ఇవతలకి వచ్చాను.

ఇప్పుడేమో నాకు తోడుగా ఆ పిల్ల సెలక్షయింది. ఓరి భగవంతుడా నీకెందుకు నామీద ఇంత కసి? కాస్త చన్నూ, చంకా ఉన్న ఏ నార్త్ ఇండియన్ పిల్లనో సెలక్ష చేసి వెయ్యొచ్చు గదా. ఇలా నన్ను ఏడిపించడానికి కాకపోతే బిందూని సెలక్ష చేయడమేమిటయ్యో ఏడుకొండలవాడా? అని తీట్టు కుంటూనే తీరుపతికెళ్ళాను. తెల్లవారుజాము ఏకాంతసేవ టికెట్ తీసుకుని, ఆరున ముందు నీలబడి నా సొదంతా మనసారా గొణుగుతూ, సణుగుతూ వీన్నవించుకుని వచ్చాను.

నా వీదేశీ ప్రయాణం వార్త వినగానే శ్రీమతి ముందు పెడమొహం పెట్టింది. తర్వాత అనేకానేక అనుమానాలతో ప్రశ్నల వర్షం కురిపించింది. 'పెధవ్వేషాలు వెయ్యొద్దనీ, అసలే వీదేశాల్లో ఎయిడ్స్ లాంటివి ఎక్కువనీ, పెధవ్వేషాలు వేస్తే ఊరుకునేది లేదనీ, ఇక మనీద్దరికీ చెల్లు' అన్నంతగా, ఇన్ డైరెక్టుగా, డైరెక్టుగా హెచ్చరించింది. 'నేనేమీ ఒంటరిగా అక్కడికి ఎంజాయ్ చెయ్యడాని పెళ్ళడంలేదనీ, కాస్త ఒళ్ళుదగ్గరబెట్టుకుని కాన్సెంట్రేషన్ తో నేర్చుకుని తీరిగొచ్చిన తర్వాత ప్రోగ్రామ్ సక్సెస్ అవకపోతే వాయిచీ వదులారనీ,' సర్దిచెప్తూ నాతోబాటూ బిందూ కూడా వస్తుందని నోరుజారాను. ముందు బీత్తరపోయిందిగానీ నేను కేరళలో ఉండేపుడు ఒకటి రెండుసార్లు సెలవలకు తను అక్కడికి వచ్చినపుడు బిందూని చూసి ఉండటంవల్ల 'మాబాగా తిక్క కుదిరింది అయ్యగారికి, ఆ రోగిష్టిదాంతో ఊరేగినట్లే' అన్నట్లు తృప్తిగా, ఊషారుగా నా ప్రయాణానికి కావల్సినవి సర్దడం మొదలెట్టిందిగానీ కొండొకచో అనుమానం మాత్రం లేకపోలేదు.

న్యూస్ తెలిసిన రోజు సాయంత్రమే బిందుకి ఫోన్ చేశాను. పెద్దగా ఉత్సాహం కనపడలేదా పిల్ల గొంతులో. మొగుడినీ, నాలుగేళ్ళ కూతుర్నీ వదిలి ఆరు సెలలపాటూ కొన్ని వేల కిలోమీటర్ల దూరం లో మరో మొగాడితో ఉండాల్సిన పరిస్థితి కెరీర్ కి అంత ముఖ్యమేం కాదన్నట్లుగా మాట్లాడింది. లోలోపల నేనూ ఆనందించాను. ఈ పిల్ల తోడుగా లేకుంటే, మనం కాస్త ఫ్రీగా ఉండొచ్చుగదా, అనుకున్నప్పుడు ముందు కొట్టొచ్చు, ఇంచక్యా ఫారిన్ బుగ్లా ఫీలి ములు తెగ చూసెయ్యవచ్చు. మన అదృష్టం బావుంటే ఒకటో, రెండో లోకల్ న్యూజిలాండ్ గిరాకీలు తగలకపోవు అనుకున్నాను. కానీ పైకి మాత్రం ఇదొక లైఫ్ టైమ్ చాన్స్ అనీ, బాలెంటూ, నాలెజ్జీ

ఉన్నవాళ్ళందరికీ వచ్చే అవకాశం కాదనే తొందరపడి డ్రాప్ చేసుకునే ఉద్దేశమేమీ పెట్టుకోవద్దని సలహాపడేశాను.

రెండు రోజుల తర్వాత హెడ్ ఆఫీసునుంచి మెనేజ్ వచ్చింది మా ఇద్దరి వీసాలు క్లియరయ్యాయనీ, ప్రయాణ తేదీ వచ్చేనెల పదనీ, రెండురోజుల ముందే బొంబాయిలో రిపోర్ట్ చెయ్యమనీ ఉంది. హతపీఠీ, మొత్తాని మనమే ఊదరగొట్టి ఈ పిల్ల మనసు మార్చాం లేకుంటే వటుగా డ్రాప్ అయ్యుండేది. అయినా మనకి బుద్ధనేదీ ఏ మాత్రం లేదు. పైనా, కిందా మూసుకుని కూర్చోవచ్చుగా, తగుదునమ్మా బోడి సలహాలు ఇవ్వకపోతే, అనుకుంటూ దుధాప్రకారం నన్ను నేనే తీట్టుకున్నాను.

ప్రయాణానికి కావల్సిన సన్నాహాన్నీ దాదాపు పూర్తయ్యాయి. నాకు రిలేఫ్ గా, ఇంకొక ఆఫీసర్ని పంపారు హెడ్ ఆఫీసునుంచి. అతగాడికి ప్రొసీజర్స్ అన్నీ ఎక్స్ ప్లైన్ చేసినంతర్వాత, రికార్డులు, వెండింగ్ వర్క్సు, హేండ్వర్ చేయడానికే వారం రోజులయింది. ఆర్డర్స్ ప్రకారం రెండురోజుల ముందే బొంబాయి హెడ్ ఆఫీసులో రిపోర్ట్ చేశాను. ఆరోజు మధ్యాహ్నానికి బిందూ రిపోర్ట్ చేసింది. తోడుగా మొగుడు కూడా వచ్చాడు. రెండేళ్ళ తర్వాత కలిశాను ఆ పిల్లనీ. కాస్త లావయింది. మొహం కూడా తేటగా కనపడింది. "హమ్ బిందూ, ఆరోగ్యం ఎలా ఉంది తల్లీ?" అంటూ తెచ్చిపెట్టుకున్న పెద్దరికంతో పరామర్శించాను. "బావున్నాను సర్. మేడం ఎలా ఉన్నారు?" అంటూ నవ్వుతూ పలకరించింది.

రెండు రోజులపాటూ ప్రిలిమినరీ ప్రిపరేషన్ ఊదరగొట్టి చంపారు. ఈ రెండురోజుల్లో నేకరించిన సమాచార సారాంశమేమిటయ్యా అంటే మాకు ట్రైనింగ్ ఇవ్వబోయేది న్యూజీలాండ్ లోని ఏదో మారుమూల ప్రదేశంలో ప్రస్తుతం వాడకంలో లేని ఒక రిమోట్ ఎయిర్ బేస్ లో. అక్కణ్ణుంచి దగ్గరున్న సిటీ కి కనీసం రెండొందల కిలోమీటర్లు ప్రయాణించాలి. మా కంపెనీ అక్కడున్న ఓ ఇంటిని లీజుకి తీసుకుని గెస్ట్ హౌస్ గా వాడుతున్నారు. ఓ ఇండియన్ కుక్ ఉన్నాడు కాబట్టి తిండికేం డోకా లేదు. కానీ ఇతరత్రా ఎలాంటి ఎంటర్టైన్మెంట్లు ఆ మారుమూల ప్రదేశంలో దొరక్క పోవచ్చు అని. ఇవన్నీ వినగానే నాకు ఎక్కళ్ళేనీ నీరసమొచ్చేసింది.

'దీనమృ, ఈ ట్రైనింగ్ ఏ యూ. ఎస్ లోనో ఇవ్వచ్చు గదా. దీక్కుమాలిన కంపెనీ, దీక్కుమాలిన మేనేజీమెంటూ, దీక్కుమాలిన డెసిషన్లు,' అని గొణుక్కుంటూ కూర్చున్నాను. మా బాన్ మాత్రం "నువ్వు లక్సీనోయ్, ఎంచక్కా ఆ పిల్లతోటి కులాసాగా గడిపెయ్యచ్చు. ఇలాంటి చాన్స్ ఎంతమందికి వస్తుంది..." అంటూ పెద్దవ నవ్వు నవ్వుతూ వంకర కామెంటాకటి పిసిరేడు. 'వీడొకడు చెట్టుకి చీర చుడితే దాని చుట్టూ ప్రదక్షిణలు చేసే రకం. బిందూ సంగతి తెలియకుండా వాగుతున్నాడు. అసలు దాన్ని చూస్తేనే లేచున్నది కాస్తా వాలిపోతుంది నాకు. దానికి తోడు అదేమో పెద్ద ప్రతివ్రతా శిరోమణి. అయినా నా ఖర్చు కాకపోతే' అనుకున్నాను.

పదవ తారీఖు రాత్రి ఫ్లయిట్ ఎక్కి ముందు ఉండబట్టలేక బిందూ మొగుడితో "మీ శ్రీమతి గురించి మీరేమీ భయపడాల్సిన పనిలేదు బాబూ. మీరు వర్తీ కావల్సిందల్లా నా గురించే." అని చురకంటించాను. అతను కాస్పిడెంట్ గా నవ్వాడు. నాకు కిందనుంచి మండిపోయింది.

వైట్లో నా పక్కనున్న నీటే బిందూదీ. ఎక్కగానే అన్నీ సర్దుకుని ఎయిర్ హోస్టెస్ ని ఉలెన్ బ్లాంకెటాకటి అడిగి తీసుకుని ఒంటినిండా చుట్టుకుని నీద్రకుపక్రమించింది బిందు. నేనీదంతా గమనిస్తూ 'ఓసి నీ దుంప తెగా, నీ శీలానికొచ్చిన ఆపదేమీ లేదులేవే' అనుకుని నా లాప్టాప్ ఓపెన్ చేసి, స్టోర్ చేసి పెట్టుకున్న తెలుగు పాటల ఎంపీత్రీలు హెడ్ ఫోన్స్ సాయంతో పింటూ

కూర్చుండి పోయాను. చాలాసేపు నిద్ర పట్టలేదు. అప్పుడప్పుడూ తల తీప్పి బిందూకేసి చూస్తున్నా. హఠాగా సన్నపాటి గురక పెడుతూ నిద్రపోతోంది.

“చెట్టులేనిచోట ఆమడం చెట్టే మహా వృక్షం!” అన్నమాట నిజమేమో. ప్రశాంతంగా నిద్రపోతున్న బిందూ మొహంలో ఇంతకుముందు నేను గమనించని ఏదో కొత్త వెలుగు కనిపిస్తోంది. కాస్త ఒళ్ళు చేసినట్లుండడం వలనో, చాలాకాలం తర్వాత దగ్గరగా చూస్తుండడం మూలానో తెలియలేదు. ఉలెన్ బ్లాంకెట్ ఒంటిసిండుగా వత్తుగా ఉండడం వల్ల మొహం తప్ప మిగతా శరీర భాగాలు, (అంటే నా ఉద్దేశం, మెడకింద గుండెలమీద ఎత్తుల్లాంటివి) ఏవైనా కనిపిస్తాయేమోనని చాలాసార్లు తలతీప్పి పరీక్షగా గమనించాను గానీ ఏం లాభం లేకపోయింది. అలా తన మొహాన్నే చూస్తూ ఎప్పుడు నిద్రలోకి జారుకున్నానో నాకే తెలియదు.

ఉన్నట్లుండి పెద్ద శబ్దం, భరించలేని వేడి, ఒళ్ళంతా కాలిపోతున్నట్లు ఫీలింగ్. మాగన్నుగా నిద్రలో ఊగుతున్న నాకు సడెన్ గా మెలకువ వచ్చింది. కళ్ళు తెరిచి చూసేసరికి పెద్ద పెద్ద మంటలు కనిపించాయి. ఎయిర్ హోస్టెస్ లెవరూ దరిదాపుల్లో కనిపించలేదు. ఫ్రైటంతా అల్లకల్లోలంగా ఉంది. విపరీతమైన పొగతో కళ్ళు మండుతున్నాయి. పక్కనే నీట్లో ఉన్న బిందూ జబ్బ పట్టుకున్నాను. ఆ అమ్మాయి విపరీతంగా దగ్గుతూ, ఆయాసపడిపోతుంది. “**వాట్ హాపెన్స్ బిందూ, ఏమిటిదంతా, ఎన్ ప్రాబ్లెం ఏత్ ది ఎయిర్ క్రాఫ్ట్?**” అనడిగాను కానీ నాకు సమాధాన మేమే స్థితిలో తను లేదు. గబగబ నా నీటు మందరి నీటు వెనుకభాగంలో నేను అంతకుముందు ఉంచిన వాటర్ బాటిల్ ని తీసి బిందూ నోటికి అందించాను.

విపరీతమైన వేగంతో ఫ్రైట్ ఆట్టిబ్యూడ్ తగ్గిపోతున్నట్లు, మేము కిందకి పడిపోతున్న ఫీలింగ్ బాగా తెలుస్తోంది. ముందున్న నీటు వాళ్ళని అడుగుదామని పైకి లేచాను. ఇంతలో కిందకి జారిపోతున్న విమానం గతిలో ఏదో అడ్డుపడ్డట్లు పెద్ద జెర్క్ వచ్చింది. దాంతో నిలదొక్కుకోలేక పోయాను, అలాగే నీటులోకి కూలబడ్డాను. పెద్దగా అరిచాను “**వాట్ ఈడ్ హాపెనింగ్? ఈడ్ దేర్ ఎనీబడీ ఫ్రం ఫ్రైట్ క్రా?**” అంటూ ఎయిర్ హోస్టెస్ ని పిలవడానికి పయోగించే బటన్ ని అదేపనిగా నొక్కాను. సమాధానం లేదు. ఇంతలో కర్లభేరులు బద్దలయ్యేంతగా పెద్ద శబ్దం వచ్చింది. మరో క్షణంలో మా చుట్టూ నీళ్ళు. నోటికి ఉప్పగా తగిలిన నీటి రుచినిబట్టి సముద్రంలో మా విమానం కూలబడిందనే విషయం అర్థమైంది. ఫ్రైట్ ఇన్స్టక్షన్స్ కార్డులో చదివిన విషయాలని గుర్తు తెచ్చుకుంటూ, కిందనున్న నీటుని ఊడబీకి నా ఛాతీకేసి అదుముకున్నాను.

ఇంతలో ఎవరో నా జబ్బని గట్టిగా పట్టుకుని లాగుతున్నట్లు అనిపించింది. అన్నట్లు ఈ బిందూకి ఈత వచ్చే రాదో, అనుకుంటూ ఉండగానే సముద్రపు నీళ్ళ లెవల్ నా తలమీదనుంచి కిందకి దిగింది. విమానం పూర్తిగా మునగలేదు. మేమిద్దరమూ దాదాపు బెయిల్ భాగంలో ఉన్నాం. మా ముందున్న నీట్లలో ఎవరూ కనబడటం లేదు. అంతా జలమయం. బయట తెల్లవారినట్లుంది కానీ, విమానం లోపల మాతం ఏ ఒక్క లైటూ వెలగడం లేదు, చీమ్యు చీకటిగా ఉంది.

మేమున్న బెయిల్ భాగంలోని ఒక పిండోలోనుంచి సన్నపాటి వెలుగు వస్తుంది. పొగ కాస్త తగ్గినట్లు ఉంది. కళ్ళు చీకిరించి చూశానుగానీ ఎవరూ కనిపించడం లేదు, ఏమీ పనిపించడం లేదు, సముద్రపు వోరు తప్ప. పక్కకు తిరిగి చూశాను. నా పక్కనున్న నీట్లో కూర్చున్నట్లుగా కూలబడిపోయి ఉన్న బిందూ తల వైభాగం మాత్రం కనిపించింది. థక్కున వంగి ఆ అమ్మాయి భుజాలు పట్టి పైకి లేవదీశాను. నీళ్ళలోంచి తల బయటపడింది గానీ బిందూ కళ్ళు

తెరుచుకోలేదు. "బిందూ, ఆర్ యూ ఆర్ రైట్?" అంటూ ఆ పిల్ల చెంపల మీద చిన్నగా చరిచాను. చలనం లేదు. పొగవల్ల ఊపిరాడక ప్రాణం పోయిందనుకుంటా.

నాకెక్కడలేని నిస్సత్తువ కలిగింది. 'ఏమిటి చెయ్యడం భగవంతుడా, సృష్టిలోని అత్యంత పిడ్డారమూ, నా గ్రహచారమూ కాకపోతే ఇంత పెద్ద పీమానంలో ఒక్క మనిషీ బ్రతక్కుండా నేను మాత్రం ప్రాణాలతో ఉండడమేమిటి. ఇది దురదృష్టమూ, అదృష్టమూ' అర్థం కాలేదు నాకు. అయోమయ స్థితిలో చిన్నగా చుట్టూ కలియజూశాను. పీమానం బయట పెరుగుతున్న వెలుగు వల్ల నాకు అంతా కనిపించసాగింది. మా వెనక నీట్లలో ఎవరూ ఉన్నట్లు లేరు. నీళ్ళు దాదాపు నా నడుం భాగం వరకూ ఉన్నాయి. ఇంతలో వెలుతురు వస్తున్న పిండ్ పక్కనున్న డోర్ కనిపించింది. దాన్నెలా తెరవాలో నాకు తెలియదు.

షాక్ లోనుంచి తెరుకుని 'సరే ప్రయత్నిద్దాం' అనుకుంటూ నా నీట్ బెల్టుని ఊడదీసి లేచి నిలబడ్డానికి ప్రయత్నిస్తుండగా, నా షర్టుని ఎవరో లాగుతున్నట్లు అనిపించింది. ఉలిక్కిపడి వెనక్కు తిరిగి చూశాను. నీళ్ళు తప్ప ఏమీ కనిపించలేదు. చెయ్యి వెనక్కి జాపి నా చొక్కాని తడిమాను. ఎవరిదో పిడికిలి నా షర్టుని బలంగా బిగించి పట్టుకుని ఉంది. చిన్నగా ఆ చేతిని పట్టి చూశాను. బిందూదే ఆ పిడికిలి. నా షర్టుని వదలకుండా పట్టుకుని ఉంది. ఓ క్షణం ఆలోచించి ఆ అమ్మాయి శరీరాన్ని తడుముతూ నడుముదగ్గరున్న నీట్ బెల్ట్ నీ ఊడదీసి చంకల కిందుగా నా చేతులు చాపి గట్టిగా ఒడిసి పట్టుకుని అమాంతంగా పైకి లాగాను. తల వాలిపోయి ఉన్నా నేను బలంగా లాగేసరికి దాదాపు గుండెలదాకా నీటిపైకి వచ్చింది ఆ అమ్మాయి శరీరం. అలానే మా నీటు తాలూకు బాక్ రెస్ట్ పైకి వాలేలా చేసి తన చేతిలోంచి నా షర్టు పిడిపించుకోవడానికి ఆ అమ్మాయి చేతిని పట్టుకున్నాను. నా చేత్తో బిందూ చేతి మణికట్టుని బిగించి పట్టుకుని లాగుతున్నప్పుడు నా వేళ్ళకి ఆమె నాడి కొట్టుకోవడం స్పష్టంగా తెలిసింది.

'ఓ మై గాడ్ ఈ పిల్ల చావలేదు'. ఒక్క ఊపులో ఆ అమ్మాయిని మరింత బలంగా పైకి లాగి చెంపల మీద చరుస్తూ "బిందూ, బిందూ... కెన్ యూ హియర్ మీ?" అని అరిచాను. చిన్నగా మూలిగింది కానీ కళ్ళు తెరువలేదు బిందు. "హేయ్, బిందూ, గెట్ అప్, యూ..." అంటూ ఆ అమ్మాయి చెవిదగ్గర నోరుపెట్టి అరిచాను. నా అరుపులకి తనకి స్పృహ వచ్చింది. చిన్నగా కళ్ళూ తెరిచింది. నా ఆనందానికి అంతులేదు. కళ్ళు తెరిచి అయోమయంగా చూసింది "వాట్ హాపెండ్ సర్, ఈజ్ ఇట్ ఆన్ ఎయిర్ క్రాష్? ఆర్ ఏయ్ అలైవ్?" అంది.

నేను బిత్తరపోయాను. "ఏమిటి బిందూ నీకెలా తెలుసు ఇది ఎయిర్ క్రాష్ అని? ఇప్పటి వరకూ స్పృహ లేకుండా పడి ఉన్నావుగదా?" అన్నాను. "లేదు సర్, ఫ్రైట్లో ఎవరో బెర్రరిస్టులు ఎక్కారట వాళ్ళు పీమానాన్ని దారి మళ్ళించడానికి ప్రయత్నించబోతే వైలట్లు ఒప్పుకోలేదని వైలట్లని భయపెట్టడానికి గ్రెనేడ్లు పిసిరి కాక్ పిట్ నీ పేల్చేస్తున్నారని ఒక ఎయిర్ వోస్టెస్ ఎనౌన్స్ చేసింది. ఎనౌన్స్ చేస్తుండగానే ఆమెని కాల్చి చంపేసిన శబ్దం మాకు వినీపించింది. ఇంతలో ఫ్రైట్ ముందు భాగంలో పెద్ద మంటలు చెలరేగాయి. ఆ పొగకి నాకు ఊపిరాడలేదు. మీమ్మల్ని లేపుదామనుకునేలోగా నాకు స్పృహ తప్పినట్లుగా అయింది." అని బదులిచ్చింది ఆందోళనగా.

'ఏమిటి ఇంత నీన్ జరుగుతున్నా మెలకువ రానంత గాఢనిద్రలో మునిగిపోయానా' అనుకుంటూ, "ప్రస్తుతానికి మనమిద్దరం మాత్రం ప్రాణాలతో ఉన్నాం. ఇంకా ఎవరైనా ఉన్నారో మోచూడాలి." అనంటూ ఉండగానే మేమున్న పీమానం తాలూకు వెనుక భాగం బలంగా దేనికికో గుద్దుకున్నట్లయింది. బిందూ బాలన్స్ తప్పి నా మీద పడింది. నేను సంభాళించుకుని, బిందూని

లేవదీసి "ఇక్కడ డోర్ కనిపించింది బేందూ, కానీ దాన్ని ఎలా ఓపెన్ చెయ్యాలో నాకు తెలియదు.
పద ప్రయత్నిద్దాం." అంటూ కదిలాను. నా వెనకాలే బేందూ కూడా కదిలి రాసాగింది.

తరువాతి భాగం వచ్చే వారం...

కామశాస్త్ర గారికి,

నా కథాగమనానికి (నేరేషన్ కి) మీరిచ్చిన కితాబుకి ధన్యుడిని. సీరియల్ కి మీరు పెట్టిన పేరునే స్థిరంచేద్దాం.

శుభాభినందనలతో,
మీ
అహ్ ఓహో!

:హిమబిందు రెండవ భాగం:

నడుములోతు నీళ్ళల్లో చిన్నగా కదులుతూ ఇద్దరమూ డోర్ దగ్గరకి చేరుకున్నాము. దాని హేండిల్ ఎక్కడుందో నీళ్ళల్లో ఏమీ కనిపించడంలేదు. చిన్నగా చేత్తో తడుముతూ హేండిల్ ని పట్టి అటూ ఇటూ తిప్పాను. క్లిక్ అని శబ్దం వచ్చింది కానీ డోర్ తెరుచుకోలేదు. డోర్ కి నా భుజాన్నీ ఆనించి బలంగా తోశాను. ఉహూ, ఏం లాభం లేదు. తెరుచుకోవడం లేదు. వెనక్కు తిరిగి బిందూ కేసి చూశాను. వచ్చి నా పక్కన నీలబడింది. తన భుజాన్నీ కూడా డోర్ కి ఆనించింది. ఇద్దరం ఒక్కసారిగా బలంగా నెట్టేసరికి డోర్ తెరుచుకుంది. ఇద్దరమూ ముందుకి తూలిపడ్డాయి.

డోర్ చిన్నగా తెరుచుకుంది. మా నడుము వరకూ ఉన్న నీరంతా ఒక్కసారిగా ఆ డోర్ లోనుంచి బయటకు ప్రవహించి నీటి మట్టం మా ఇద్దరి గిరకల దాకా వచ్చింది. వీమానం పూర్తిగా సముద్రం మునిగిపోకుండా వెనుకభాగం మాత్రం ఎలా మిగిలిందో నాకప్పుడు అర్థం అయింది. బయటకి చూసిన నాకు రాళ్ళూ, గుట్టలూ తప్ప ఏమీ కనిపించలేదు. మా వీమానం సముద్రంలో కూలినప్పుడు దాని ముందు భాగం సముద్రం సగంవరకూ మునిగి ఉన్న ఒక కొండరాతి గుట్టకి గుడ్డుకుంది. దాంతో వీమానం తాలూకు కాక్ పిట్, దాని తర్వాత ఉండే ఫ్లై క్లాసూ, ఆ తర్వాత భాగమంతా చాలవరకూ ధ్వంసమయింది. అప్పుడు చెలరేగిన వేలుడూ, మంటల్లోనే అందరూ ప్రాణాలు కోల్పోయినట్టున్నారు. సగంవరకూ వీరిగిన వెనుక భాగాన్నీ సముద్రపు నీళ్ళు ఆక్రమించినా చివరి తోక భాగం వరకూ రాలేదు.

మా అదృష్టంకొద్దీ నేనూ, బిందూ బ్రతికి పోయాం. కానీ ఈ గుట్టల్లో ఎంతకాలం బ్రతుకుతామో తెలియదు. ఒక్కటి మాత్రం నిజంగా అదృష్టమే. ఇంత పెద్ద క్రాష్ అయినా ఇద్దరిలో ఎవరికీ కాలుగానీ చెయ్యిగానీ విరగలేదు, అన్నీ అవయవాలు సక్రమంగానే పనిచేస్తున్నాయి. తెరుచుకున్న డోర్ లోనుంచి తల బయటకు పెట్టి తొంగి చూశాను. ఒళ్ళు జల్లుమనే చల్లని గాలి ఉధృతంగా వీస్తుంది. ఆకాశంవైపు చూశాను, పూర్తిగా మేఘావృతమై ఉంది. ఇంతలో సన్నని జల్లు నా మొహం మీద పడసాగింది. "ఇట్స్ బెర్రిట్లీ కోర్ట్! పొరబాటున డోర్ తెరిచాం. ఇప్పుడు చలికి చస్తాం బిందూ..." అన్నాను.

బిందూ సమాధానం చెప్పకుండా డోర్ వద్దకు వచ్చి కిందకి చూసి "మనం కిందకి దిగొచ్చనుకుంటా సర్. ఓ పదడుగుల ఎత్తులోనే ఉన్నాం." అంది. నేనూ కిందకి చూశాను. బిందూ చెప్పింది నిజమే కానీ కిందకి దిగి ఏం చెయ్యాలి? ఒంటినున్న బట్టలు సగం తడిసిపోయాయి. నేను వేసుకున్న సూట్ తాలూకు కోటుని ఇందాక పడుకునే ముందు వీప్లి మడిచిపెట్టినట్లు గుర్తు. వెనక్కి తిరిగి వీమానంలోకి చూశాను. నీళ్ళు కొంతవరకూ తగ్గడంవల్ల నీట్లు కనిపిస్తున్నాయి కానీ ఎవరూ కనిపించడం లేదు. అందరూ శవాలుగా

మారి పోయి ఉండవచ్చు. ఆ ఊహ రాగానే మళ్ళీ విమానం లోపలికి వెళ్ళేంత ధైర్యం చేయలేక చిన్నగా కింద కూర్చుని విమానం డోర్ తాలూకూ ఓపెనింగ్ అంచుల్ని పట్టుకుని కిందకి దిగడానికి మొదలెట్టాను. ముందు కాళ్ళూ, తర్వాత నడుమూ ఇలా కొంచెం కొంచెంగా నా శరీరాన్ని బయటకు వేలాడేస్తూ చిన్నగా కిందకి జారాను. ఇప్పుడు పూర్తిగా నా చేతుల్తోనే విమానాన్ని పట్టుకుని వేలాడుతూ కిందకి చూడాలని ప్రయత్నించాను కానీ ఏమీ కనిపించడం లేదు. పైకి చూశాను. బిందూ కనిపించలేదు. పెద్దగా అరిచాను "బిందూ, వేర్ ఆర్ యూ?" అంటూ. "ఐ యాం హియర్ సర్. డోంట్ వర్రీ. యూ కెన్ జంప్." అంటూ తన గొంతు వినీపించింది. చేతులు వదిలేశాను.

థన్ మనీ కిందనున్న రాళ్ళమీద పడ్డాను. పైకిలేచి విమానం డోర్ వైపు చూశాను. బిందూ నీట్ల వైనున్న లగేజ్ కంపార్ట్మెంట్లని తెరిచినట్లుంది. ఓ రెండు చిన్న సూట్ కేసుల్ని, ఓ బాగ్ నీ కిందకు వీసిరేసింది. "ఇవెవరివి బిందూ, మనవి కాదుగా?" అన్నాను. "అయితే ఏం సర్, ఎవరైనా ఇప్పుడు మనల్ని అడుగుతారా?" అంది. 'ఓరినీ, ఈ ఐడియా నాకెందుకు రాలేదు చెప్పా' అనుకుంటూ తను కిందకు వీసిరేసిన వాటినీ తీసి ఓ పక్కగా పెట్టసాగాను. మరో పదిని మిషెల్లోపు దాదాపుగా ఓ పదిహేను సూట్ కేసులూ, ఏడెనిమిది బాగులు విమానంలోంచే కిందకు వీసిరేసింది బిందు. ఆ తర్వాత డోర్ వద్దకు వచ్చి "ఇంకా ముందంతా నీళ్ళున్నాయి సర్. అదేగాక అక్కడంతా కాళిపోయి ఉంది ఇంకా పొగలొస్తున్నాయి." నేను కింద చలికి వణుకుతూ, "ఇంక చాల్లే బిందూ, నువ్వు కిందకి దిగు." అన్నాను. అలాగే నిలబడిపోయి నాకేనీ, డోర్ కేనీ మార్చి మార్చి అనుమానంగా చూసింది బిందు.

నాకు నవ్వాలో ఏడవాలో అర్థం కాలేదు. మనమున్న పరిస్థితేమిటీ, ఈ పిల్ల సందేహమేమిటీ. ఇప్పుడా డోర్ లోనుంచి దిగేటప్పుడు తన ఒళ్ళు నాకు కనపడిపోతుందేమోనని సంశయిస్తున్నట్లు ఉన్న ఆ పిల్ల మొహం చూస్తుంటే చిరాకిసింది. "బిందూ, డోంట్ వర్రీ, ఇక్కడెవరూ లేరులే. నీ శీలానికేం ముప్పు లేదు. నువ్వు నిర్భయంగా దిగొచ్చు." అన్నాను వ్యంగ్యంగా. నాకేసి ఉరిమీచూస్తూ నేను దిగినట్లుగానే చిన్నగా దిగసాగింది. తను వేసుకుని ఉన్న చుడీదార్ డ్రెస్సు నడుందాకా పైకి లేచిపోయి పొడవాటి కాళ్ళూ, బలమైన పిరుదులూ కొట్టొచ్చినట్లు కనిపించాయి. అబ్బో దీని దుంపతెగా, ముందు అంతంతమాత్రమే అయినా వెనకెత్తులు బాగా దీట్లంగానే బలీసున్నాయి అనుకున్నా. నేనలా చూస్తుండగానే చేతులు వదిలేసి గబుక్కున దూకింది బిందు. "వాట్ ఆర్ యు లుకింగ్ ఎట్?" అంది అలా నోరుతెరుచుకుని కళ్ళు పెద్దవిగా చేసి చూస్తున్న నాకేసి చిరాగ్గా చూస్తూ. 'నేనేం కనబడిందని చూస్తానమ్మా తల్లీ నా బొంద' అనుకుంటూ, "డోంట్ లుక్ అన్ వాంటెడ్ ఫింగ్స్. లెటజ్ నీ హౌ వీ ఆర్ గోయింగ్ టు స్పర్వైవ్ అండ్ పాజిటీవ్ రెస్పూన్డ్." అంటూ తనని కట్ చేసి చుట్టూ కలయజూశాను.

కనుచూపు మేర దూరంలో సముద్రం తప్ప ఏమీ కనపడలేదు. మేము దిగిన చోటు పల్లం అనుకుంటూ, మా ఎదురుగా బాగా ఎత్తుగా పెద్దపెద్ద రాళ్ళే కొండలా ఉన్నాయి. ఓ పక్కనుంచి ఉధృతంగా వీస్తున్న చలిగాలి, మరోపక్కనుంచి మంచువర్షంలా ఉండుండి పడుతున్న జల్లు. గజగజ వణుకుతూ ఏంచెయ్యాలిరా భగవంతుడా, ఏదీ దారి? ఒళ్ళు పొగరెక్కి ముందు నిలబడి మరీ ఆ ఏడుకొండలవాడిని తీట్టినందుగ్గానూ సరైన శాస్త్రే జరిగింది అనుకుంటూ చెంపలు థప థపా వాయించుకున్నాను. "వాట్ సర్, వై ఆర్ యూ డూయింగ్ దట్?" అంది బిందు నాకేసి విచిత్రంగా చూస్తూ. సంభాళించుకుంటూ, "ఇట్స్ వెరీ కోల్డ్ బిందూ, దీన్ ఇన్ ఒన్ వే టు కీప్ వార్మ్!" అన్నా పిచ్చినవ్వుకటి నవ్వుతూ.

"పదండి సర్, అలా నడిచి చూద్దాం ఈ గుట్టకి అవతలి వైపు ఏముందో." అంటూ సాలోచనగా మా ముందున్న ఎత్తైన కొండరాళ్ళని చూస్తూ అటువైపుకి దారితీసింది బిందు. నేను చేతికున్న వాచీకేసి చూశాను. ఉదయం ఎసిపిడిమ్మప్పాపు అవుతోంది. ఇంత పొద్దెక్కినా ఇంత చలిగా ఉందేమీ అనుకుంటూ ముందుకి నడిచాను. దాదాపు గంటన్నరనేపు పట్టింది ఆ కొండ తాలూకు పైభాగానికి చేరేసరికి. అక్కడికి చేరగానే కనిపించిన దృశ్యం మాకిద్దరికీ అపరిమితమైన ఆశ్చర్యాన్ని, ఆనందాన్ని కలిగించింది. దూరాన ఏదో దీపిలా కనపడుతోంది. పచ్చని చెట్లు, తెల్లని ఇసుకా కనిపించాయి. అంతేకాదు ఆ దీపికీ మాకూ మధ్యనున్న సముద్రం కూడా అంత లోతున్నట్లు కనపడలేదు. అస్పష్టంగా సముద్రపు అడుగు కూడా కనిపిస్తోంది. "పదండి సర్ అక్కడికి వెళ్దాం." అంది బిందు.

"అదంత సేఫంటావా బిందూ, ఆ దీపిలో ఎవరైనా మనుషులున్నారేమో, అటవికుల్లాంటి వాళ్ళు. వాళ్ళు కేసిబల్స్ కానంత వరకూ ఫర్వాలేదు, కానీ..." అన్నాను. "ఝ ఆర్ ట్రైయింగ్ టు స్కేర్ మీ సర్. కానీ ఏంచెయ్యాలి, ఇక్కడ ఈ బండరాళ్ళమీదే ఉంటే ఈ వర్షానికి, చలికీ కొయ్యబారిపోయి చస్తాం. మీరన్నట్లు అటవికులే గనక ఉంటే వాళ్ళు ఇక్కడికి మాత్రం రాలేరా, ఏదీ ఏమునా, ఇక్కడున్నా చస్తాం అక్కడికెళ్ళినా చస్తాం. నా అంచనాల ప్రకారం రెస్క్యూ ఎయిర్ క్రాఫ్ట్ ఏదైనా ఈ రోజు రావాలి. ఈలోపు అసలు అక్కడేముందో చూద్దాం..." అంది. జాగ్రత్తగా ఆ కొండమీదునుంచి దిగాం. సముద్రపు నీళ్ళల్లోకి ఎంటరయ్యేముందు ఒకసారి మనస్ఫూర్తిగా భగవంతుడిని పార్థించాను. "ఈ నీళ్ళల్లో షార్కులూ, గట్టా ఏమీ లేకుండా దయచూడు మహాప్రభో" అని. చిన్నగా అడుగులు వేస్తూ ముందు నేనూ, నా వెనకాలే బిందూ నడవసాగాం. పైనుంచి చూసినప్పుడు అడుగు కనిపించినట్లనిపించిందిగానీ కొంత దూరం వెళ్ళేసరికి నీళ్ళ లోతు ఎక్కువకాసాగింది.

నేను వెనక్కు తిరిగి "బిందూ, నీకీతాచ్చా?" అనడిగాను. రాదని తలూపింది. ఏదో చిన్నతనంలో మా ఊరి చెరువుల్లో, పిల్లకాలవల్లో కొట్టిన ఈతలేగానీ, నాకూ అంతగా రాదు. అందులోనూ ఇది సముద్రం. అసలెంత లోతుంటుందో ఏమీటో. అనుకుంటూ ఇంకాస్త దూరం అలాగే నడిచాను. కాసేపటికి నీళ్ళు గుండెలదాకా వచ్చాయి. ఎదురుగా తీరమేమో ఇంకా చాలా దూరంలో కనపడుతుంది. అయినా ఈ పిల్లకి తీక్కగానీ, ఆ బండలమీదే సేఫ్ గా ఉండక ఇప్పుడా దీపి దగ్గరికెందుకూ? వెనక్కి తిరిగి "లోతు ఇంకా ఎక్కువయ్యేలా ఉంది బిందూ, ఏదో నాకొచ్చిన ఈతతోట్రై చేసి ఒడ్డుకు చేరి ఏముందో చూసొస్తాను. నువ్వు వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళి ఆ బండల మీద వెయిట్ చెయ్యి." అన్నాను. "వద్దు సర్, నేను మీమ్మల్ని వెనకనుంచి పట్టుకుంటాను. చిన్నగా మూవ్ అవుదాం." అంది దృఢంగా.

'ఓసి నీయమ్మ, తీక్కలదానా, ఒకసారి నీళ్ళల్లోకి దూకిన తర్వాత ఇక చిన్నగా మూవ్ ఎక్కడే, ఈ ప్రవాహం జోరెలాగుందో మనకి తెలియదు. అసలు ఈ ప్రాంతం సముద్రం తీరూ, అండర్ కరెంట్స్ లాంటివి ఎంత ఉధృతంగా ఉన్నాయో మనకి తెలియదు. నేనే అంతంత మాత్రపు ఈతగాడినయితే నువ్వొకదానిపి నా పీక్కి చుట్టుకుంటానంటావు.' అనుకున్నా. సరే ఏంచేస్తాం కానీయ్ అంటూ నీళ్ళల్లోకి దిగాను. డీప్ ఫ్రీజ్ లోంచి తీసిన ఐస్ వాటర్ లా ఒంటిని ఊణాల్లో గడ్డకట్టించేంత చల్లగా ఉన్నాయి నీళ్ళు. అలలు పెద్దగా రావడం లేదు. నా భుజం మీ చేయివేసి నావెనకాలే వస్తుంది బిందూ. క్రమక్రమంగా లోతు ఎక్కువవుతోంది. నీళ్ళు నా గుండెలదాకా వచ్చాయి. ఇంక నడవటం కుదిరేలా లేదనిపించి వెనక్కు తల తిప్పి "ఓకే, బిందూ, హోల్డ్ మీ..." అంటూ ముందుకి దూకాను. ఒకసారి బలంగా దమ్ము తీసుకుని చేతులు ముందుకి జాపి కాళ్ళు

వైకెట్టి ఈత మొదలెట్టాను. వెనకనుంచీ నా మెడచుట్టూ చేతులువేసి నా గొంతుని బిగించినట్లుగా పట్టుకుని నన్ను గట్టిగా వాటేసుకుంది బిందూ. నాకు ఊపిరాడనట్లయింది. "హేయ్ బిందూ స్లోలీ, అంత టైట్ గా పట్టుకోకు." అంటూ తన బరువును కూడా ఈడ్చుకుంటూ ఈదనారంభించాను. ఓ యాభై అడుగులు ఈదగానే దమ్ము చాలక గస మొదలయింది. నేనేమన్నా గజ ఈతగాడినా, దానికి తోడు తాగే సిగరెట్లే మన్నా తక్కువా? అదంతా ఒకత్తూ, దీని బరువు మొయ్యడమొకెత్తూ!

క్రమంగా నా చేతుల్లో బలం సన్నగిల్లి సాగింది. జబ్బలు పీకడం మొదలెట్టాయి. అంతలో దాదాపు ఓ కిలోమీటరు దూరాన ఏదో నల్లని ఆకారం కనిపించింది. ఖచ్చితంగా ఫ్లోర్ లాగే ఉంది. అది మూవైపుకే వస్తున్నట్లునిపించింది. దాన్ని చూడగానే నా కెక్కడినుంచీ బలంవచ్చిందో తెలియదుగానీ, మరణభయమో ఏమీటో తెలియదు, కాళ్ళూ చేతులూ పిపరీతమైన వేగంతో ఆడిస్తూ తీరంవైపుకే బలంగా ఈదాను. ఇంతలో బిందూ గొంతు నా చెవిలో పిసిపించింది "సర్, మనం ఆల్ మోస్ట్ వచ్చేశాం." అని.

హడావిడిగా కాళ్ళు దించాను. నేలతాకగానే ఒకసారి ఆ నల్లని ఆకారంవైపు చూశాను. ఏమీ కనపడలేదు. గొంతువరకూ ఉన్న నీళ్ళల్లోనే వీలైనంత వేగంగా ముందుకి సాగి ఒడ్డుకి చేరుకున్నాం. నీళ్ళలోంచీ బయటకు వచ్చి ఇంక మీద కూలబడిపోయాను అలసటగా. బిందూ వచ్చి నాపక్కనే కూర్చుంది "నో ప్రాబ్లెం సర్, మీ స్వీమ్మింగ్ గ్రేట్." అంది. పేలవంగా ఏడవలేక నవ్వాను.

దాదాపు ఓ అరగంటసేపు అలానే కూర్చున్నాం ఇద్దరం ఏమీ మాట్లాడుకోకుండా. నేను నా వాచీ కేసి చూసుకున్నాను. నీళ్ళల్లో తడిసినా బాగానే పని చేస్తున్నట్లు కనబడింది. పావుతక్కువ పన్నెండు చూపిస్తోంది అది. వెక్కిళ్ళ శబ్దం వీని బిందూ వైపు చూశాను. తను తదేకంగా సముద్రం వంకే చూస్తుంది. కళ్ళవెంట ధారాపాతంగా కన్నీళ్ళు కారుతున్నాయి. మౌనంగా రోదీస్తోంది బిందూ. "ఏయ్ బిందూ, దిగులు పడకు. మన అదృష్టం ఇద్దరం ప్రాణాలతో బయటపడ్డాం. కాళ్ళూ చేతులు సక్రమంగా పనిచేస్తున్నాయి. ఈరోజు రెస్క్యూ యూర్క్రాఫ్ట్ ఏదైనా రావొచ్చు. డెఫినెట్గా మనల్ని రక్షిస్తారు. దిగులు పడకు. ఏడవకు. నిరాశ చెందకు బిందూ." అంటూ తనని అనునయించడానికి ప్రయత్నించాను గానీ నాకూ దిగులుగానే అనిపించింది. నామీదే పంచప్రాణాలు పెట్టుకునుండే శ్రీమతి గుర్తొచ్చింది. ఇద్దరు పిల్లల ముద్దులొలికే మొహాలు గుర్తొచ్చాయి. దుఖం ఆపుకోలేక పోయాను. కానీ మొగాడిని నేనుకూడా ఏడిస్తే ఈ పిల్ల మరీ బెంబేలు పడిపోతుంది అని నాకునేనే సర్దిచెప్పుకున్నాను.

ఉన్నట్లుండి కుండపోతగా వర్షం మొదలైంది. నేను బిందూ భుజాన్ని తట్టి చెట్లవైపు పరిగెత్తాను. చెట్లనీడకు చేరుకునేలోగా ఇద్దరం పూర్తిగా తడిసి ముద్దయిపోయాం. దూరం నుంచీ చూసినప్పుడు గుబురుగా కనిపించిన చెట్లు దగ్గరికి వచ్చేసరికి పలచగా పెద్దగా ఆకులు లేకుండా ఉన్నాయి. చెట్ల కింద నీలబడ్డామన్న మాటేగానీ తడుస్తూనే ఉన్నాం ఇద్దరం. దాదాపు అరగంట దాటినా వర్షం తగ్గే సూచనలేవీ కనపడలేదు. అలా ఉధృతంగా కురుస్తూనే ఉంది. నేను బిందూ వంక చూశాను. ఏడుపుమోహం వేసుకుని తదేకంగా సముద్రం వైపు చూస్తున్న తన చెంపలపై కారుతున్నవి కన్నీళ్ళో, వర్షపునీళ్ళో నాకర్థం కాలేదు. నేను తనకేసి చూడటం గమనించి నాకేసి తల తిప్పి "సర్, ఈ వర్షం ఎప్పుడాగుతుంది?" అనడిగింది. నాకు తిక్కరేగింది, 'నాకేమన్నా వాతావరణ కేంద్రం నుంచీ డైరెక్టుగా ఆన్లైన్ ఇన్ఫర్మేషన్ అందుతుందా, ఏమనుకుంటోంది ఈ తిక్కముండ?' అనుకుని "నాకేం తెలుసు? నేనేమన్నా మెజీషియన్నా లేక నాకేమన్నా దివ్యదృష్టి ఉందా? అయినా ఇది మా ఊరు కాదు." అన్నాను

వెలకారంగా. "అదికాదు సర్, నా డౌబ్ మిటంట్ ఇదేదో తుఫానులాగా ఉంది సర్. సముద్రం వైపుచూడండి అలలు ఎంత పెద్దవిగా వస్తున్నాయో, ఇందాక మనం వచ్చినప్పుడు ఇంత హోరుగాలి కూడా లేదు. ఇప్పుడు చూడండి చెట్లు ఎలా ఊగిపోతున్నాయో. ఇంత వర్షంలో రెస్క్యూ ఎయిర్ క్రాఫ్ట్ ఏదయినా అసలు వస్తుందా అనీ." అంది ఏడుపుగొంతుతో.

'అమ్మనీ, దీని డౌటు నిజమే, ఇలాంటి తుఫానులాంటి వాతావరణంలో సాధారణంగా ఎంత పుల్లీ ఎక్స్‌ప్లెర్ రెస్క్యూ ఎయిర్ క్రాఫ్ట్ పైలట్లయినా సాహసించరు.' కానేపు ఆలోచించి "ఈ వర్షం ఎంతనేపుంటుందిలే బిందూ కానేపట్లో తగ్గిపోదూ. అందులోను మనది ఎయిర్ క్రాఫ్ట్ కదా డెఫినెట్ గా రెస్క్యూ టీం ఎంత రిస్క్యూనా తీసుకుని వెదుకుతారు, కంగారు పడకు, పి హేవ్ టు డెస్ట్ వెయిట్." అన్నాను. నా సమాధానం అంతగా తృప్తినిచ్చినట్లులేదు బిందూకి. అయినా మారుమాట్లాడకుండా చుట్టూ కలయజూడసాగింది. సముద్రం వైపు చూసిన నాకు మతిపోయింది, ఏమీ కనిపించలేదు. పొగమంచు దట్టంగా కమ్మకున్నట్లు పదడుగుల దూరంలో ఏముందో కూడా కనబట్టం లేదు. నేల మీద ఉండే మా పరిస్థితే ఇలా ఉంటే ఇక ఎయిర్ క్రాఫ్ట్ లో ఉండేవాడికి ఏంకనిపిస్తుంది నా బొంద.

ఏవైనా జంతువులో, పాములో మమ్మల్ని ఎటాక్ చేసినా దిక్కులేదు. నా ఖర్మకి నేనే తీట్టుకుంటూ, మధ్య మధ్యలో భగవంతుడిని ప్రార్థిస్తూ, ఆ వర్షంలో తడుస్తూ, చతికి వణుకుతూ, అలాగే పెర్రీ మొహం వేసుకుని నిమిషాలు లెక్కపెడుతూ నీలబడిపోయాను. అలాంటి పరిస్థితుల్లో కూడా నాకు దూరంగానే నీలబడి ఉంది బిందూ. మరో అరగంట తర్వాత వర్షం ఉధృతం తగ్గిందిగానీ, పూర్తిగా మాత్రం ఆగిపోలేదు. అలా కురుస్తూనే ఉంది. మా చుట్టూ అప్పటివరకూ కమ్మకుని ఉన్న పొగమంచు కాస్త తగ్గి సముద్రమూ, అలలూ కనిపిస్తున్నాయి. అలా సముద్రంవైపు చూస్తున్న నా భుజం ఆదుర్దాగా తట్టింది బిందూ. ఏవీటన్నట్లు వెనక్కి తిరిగిచూశాను. చిన్న గొంతుతో "సర్ సీ దేర్..." అంటూ ఓ చెట్టువైపు చూపించింది. అటువైపు చూసిన నాకు గుండె దడదడమంటూ కొట్టుకుంది. ముదురు గోధుమవన్నెలో నిగనిగలాడిపోతూ, దాదాపు ఓ పదిహేను అడుగుల పొడవున, జానెడు మందంలో ఉన్న పెద్ద పామొకటి, ఆ చెట్టుకిందనుంచే జరజర పాకి మాకు దూరంగా వెళ్ళిపోతోంది.

ఓరి దేవుడో, ఇంతకుముందు వర్షంలో అది మమ్మల్ని చుట్టేసినా మాకు తెలిసేది కాదు. కానీ అది మమ్మల్ని గమనించినట్లు లేదు. నేను బిందూ భుజం మీద చేయివేసి "థాంక్ గాడ్, అది మనల్ని చూడలేదు, బ్రతికిపోయాం..." అన్నాను తేలిగ్గా నా భయాన్ని కప్పిపుచ్చుకుంటూ. చటుక్కున నాచేతి మీద తన చెయ్యి వేసి గట్టిగా పట్టుకుని నాకేసి చూసి "సర్, నాకు పాములంటే మహా భయం. ప్లీజ్ డోంట్ లీవ్ మీ." అంది నేనేదో పాముల నరసయ్య లెవల్లో పెద్ద పాముల మంత్రగాడినయినట్లు. "నేకేమన్నా పిచ్చా, నీన్ను వదిలి ఎక్కడికి పోతాను. చస్తే ఇద్దరం కలిసే చద్దాంతే. కానీ ఏమానంలో ప్రయాణిస్తున్న అంతమందిలో మనద్దరం మాత్రం బ్రతికామంటే డెఫినెట్ గా అదృష్టం మనవైపున్నట్లే. అంచేత మనకంత ఈజీగా చాపు రాకపోవచ్చునని నా ఉద్దేశం. సిగ్గీ గా మాట్లాడకు. ఎంత వర్షమైనా, తుఫానయినా రెస్క్యూ టీం వాళ్ళు రాకుండా ఉండరు. ట్రెయినింగ్ సంగతి దేవుడెరుగు, మనద్దరం మాత్రం ఇంకో వారం రోజుల్లో మనమన ఊళ్ళల్లో ఉంటాం!" అన్నాను. ఇంతలో వర్షం మరికాస్త తగ్గింది, కానీ ఉండుండి తెరలు తెరలుగా కురుస్తూనే ఉంది. చేతి కున్న వాచీ చూసుకున్నాను. పన్నెండున్నరయింది.

ఇదేమిటి అప్పుడే ఇంత బైమయ్యిందా, అసలు ఈ వాచీ సరిగ్గా పనిచేస్తుందా అని అనుమానం వచ్చింది నాకు. అప్పుడే కడుపులో ఏదో ఒకరకమైన ఫీలింగ్ మొదలయ్యింది...

అన్నట్లు ఆకలేస్తోంది, ఈ వర్షంలో, అయోమయ స్థితిలో తెలియలేదుగానీ, నీన్న రాత్రి నుంచీ ఏమీ తినలేదన్న సంగతి అప్పుడు గుర్తొచ్చింది. ఇప్పుడే మీటి చెయ్యడం? ఆహార పదార్థాలుండే పిమానం తాలూకు ముందరి భాగం కాలి సముద్రంలో మునిగిపోయిందయ్యే, వెనకా భాగంలో అసలేమైనా తినడానికి దొరుకుతాయో, లేదో, ఒకవేళ ఏమన్నా ఉన్నా అవీ తినగలిగేలా ఉంటాయో, ఇలా రకరకాల సందేహాలు నా మనసులో సుళ్ళు తిరుగుతుండగా చుట్టూ కలయజూశాను. నా దృష్టిలో పడ్డ ఎత్తైన కొబ్బరి చెట్లని చూశాను. వాటినీండుగా కొబ్బరి బొండాలు గెలలుగెలలుగా ఉన్నాయిగానీ అవీ ఉన్న ఎత్తుచూస్తుంటే కళ్ళుతిరిగాయి. కొబ్బరి బొండాలు అవుటాఫ్ కొశ్చన్ అనుకుని, ఈ ప్రదేశంలో కొబ్బరి చెట్లేనా ఇంకేమైనా ఉన్నాయో అని వెదికుతూ బిందూవైపు చూశాను. వీక్కుపోయి ఉన్న మొహంతో ఎక్కడో శూన్యంలోకి చూస్తూ అచేతనంగా నీలబడి ఉంది. నాకు జాలేసింది. ఏపిటీ ఖర్మ ఈ పిల్లకి, నాకూ. వఱుగా ఈ పాటికి సొంతూళ్ళో ఆఫీసుల్లో వాడావిడిగా, యమబీజీగా ఉండాల్సిన వాళ్ళం ఇలా ఈ దీక్కు మొక్కు లేని చోట కడుపులు కాలుతూ మరుక్షణంలో ఏంజరుగుతుందో తెలియక, ఊహించలేక ఉన్నామంటే, దీన్నే పిథి అనంబారు కాబోలు.

కడుపులో ఎలకలు పరిగెట్టడం మొదలెట్టాయి. ఇహ తట్టుకోలేక, "బిందూ నాకు పిపరీతమైన ఆకలిగా ఉంది, బహుశా నీకూ అంతే అయ్యుండాలి. పిమానంలో ఏమైనా దొరుకుతాయేమో అనేది డౌటు, అదీగాక ఇప్పుడు మళ్ళీ ఇద్దరమూ అక్కడిదాకా వెళ్ళాలి. ఈ వర్షంలో అది రిస్కు కూడాను. ఇక్కడే, ఈ చెట్లల్లోనే, ఏవైనా పళ్ళేమైనా దొరుకుతాయేమో చూద్దాం పద, టైము కూడా ఒంటిగంటవుతోంది. మళ్ళీ వర్షం మొదలవ్వొచ్చు. ఈవర్షంలో త్వరగా చేకటి పడవచ్చుకూడా, మనదగ్గర బార్మిలైట్ లాంటిది కూడా ఏమీలేదు పద." అన్నాను చెట్ల మధ్యలోకి దారితీస్తూ.

మారుమాట్లాడకుండా నా వెంట రాసాగింది. దాదాపుగా ఓ వందడుగులు లోపలికి నడిచాము గానీ వెదురుచెట్లూ, కొబ్బరిచెట్లూ వాటి మొదళ్ళనీండుగా, చుట్టూ కింద నేలమీదా దట్టంగా అల్లుకుపోయి ఉన్న రకరకాల తీగలూ తప్ప ఇంకేమీ కనిపించలేదు. కొబ్బరి చెట్లని మరోసారి చూశాను, వాటినీండా గెలలు గెలలుగా కొబ్బరి బొండాలుకూడా ఉన్నాయిగానీ, అవన్నీ చాలా ఎత్తులో ఉన్నాయి. మనకేమో ఆ చెట్లెక్కడం చేతకాదాయ్. మూతి గట్టి మేతమీదకి తోలిన చందాన మోరలెత్తి వాటినే చూస్తూ మనసులో రకరకాల ప్లాన్లు వేస్తూ వాటి చుట్టూ తిరిగించాలనేపు. ఏమీ తోచి చావలేదు. రాళ్ళేమైనా దొరుకుతాయేమో నని కిందంతా వెతికాముగానీ అంతా ఇసక మయంగానే ఉంది.

కొంతనేపటికి రాలిపడ్డ కొబ్బరి పిందెలు కనిపించాయి. ఇహ వాటినీ బలంకొద్దీ ఆ కాయలకేసి పిసరడం మొదలెట్టాను, నన్నుచూసి బిందూ కూడా పిసిరిందిగానీ, అంత ఎత్తుకి ఒక్కటైనా తగలనూ లేదు, తగిలినా ఆ పెద్దకాయలు రాలనూ లేదు. కాసేపటికి ఇద్దరిలో ఓపిక నశించింది. అలానే నడుస్తూ ఇంకాస్త లోపలికి చెట్ల మధ్యలోకి వెళ్ళాం. దట్టంగా వెదురు చెట్లున్నాయి. వాటిల్లో పాములున్నాయేమోనని జాగ్రత్తగా చూసుకుని నడుస్తూ వీరిగి పడి ఉన్న పొడవాటి వెదురు బొంగునొకదాన్ని సంపాదించాను. ఇద్దరమూ చెరోవైపు దాన్ని మోసుకుంటూ కాస్త ఎత్తు తక్కువగా ఉన్న కొబ్బరి చెట్టుదగ్గరికి వచ్చాము. దాన్ని ఇద్దరమూ పట్టుకుని కొబ్బరిబొండాలు గెలలకేసి గురిచూసి పొడవసాగాము. ఊహ... ఒక్కటంటే ఒక్క కాయైనా రాలందే... ఇలా కాదని ఆ బొంగుని కింద పడేసి దాన్ని మధ్యకు పిరిచి ఆ పక్కనున్న తీగలతో కట్టి నీచ్చైన లాంటి ఏర్పాటొకటి చేశాను. దాన్ని చెట్టుకి మోపుజేసి కింద బిందూని కదలకుండా

పట్టుకోమని చెప్పి షూన్ వీడ్చి చిన్నగా, అతి జాగ్రత్తగా పైకి ఎగబాకాను. సగందూరం జేరగానే ఆ బొంగు జారిపడింది. దభేల్ మని కింద పడ్డాను.

బిందు ఆత్మతగా పరిగెత్తుకువచ్చి "ఓ మై గాడ్ సర్, దెబ్బలేమైనా తగిలాయా?" అంది. "లేదుగానీ పాంటు మాత్రం చీరిగినట్లుంది." అంటూ పైకి లేచాను. "ఇలాగ కాదు గానీ ఈసారి నువ్వు గట్టిగ పట్టుకో, చిన్నగా ఎక్కుతుంటే నా వెయిట్ కి ఈ వెదురు బొంగు ఆగుతున్నట్లు లేదు. ఈసారి కాస్త స్పీడుగా ఎక్కడానికి బై చేస్తాను." అని మళ్ళీ అ వెదురు బొంగుని చెట్టుకి ఆనించి పాంటు వీడ్చి పడేశాను. ఒంటిమీద కేవలం చొక్కా, కట్ డ్రాయర్ తో ఎక్కనారంభించాను. ఈసారి కాస్త స్పీడుగా గబగబా ఎక్కాను కొబ్బరి చెట్టు కాండం రాసుకుని తొడలు మంటలు పుడుతున్నా పట్టుదలగా పైకి ఎగబాకాలని ప్రయత్నించాను గానీ కాలు బెసిగి మధ్యలోనే కిందకి జారిపోయాను. మావూళ్ళో కల్లు తీసేవాళ్ళు తాటి చెట్లెక్కుటపుడు కాళ్ళకు పట్టుకోసం బంధంలాంటిది వేసుకుంటారు. అది గుర్తుకి వచ్చింది. నా పాంటుకి ఉన్న బెల్టు తీసి దాన్ని నా కాళ్ళకి వేసుకుని ఈసారి కిందనుంచే బై చేశాను. నాలుగైదు సార్లు విఫలమయ్యాక మొత్తానికి చిన్నగా అతీచిన్నగా పైకి చేరుకోసాగాను. దాదాపు పైకిచేరుకున్నపుడు గుర్తుకి వచ్చింది ఆ కల్లు గీతగాళ్ళు, కాళ్ళకే కాదు నడుముక్కుడా సేష్టే బెల్టు లాంటిదేదో వేసుకుంటారు. మారి నాకేమీ లేదు ఇంతెత్తునుంచి కింద పడితే? భయం వేసింది. మొండిగా పైకెగబాకాను. చేతికందిన బొండాల్ని మెలిదీర్చి తెంచుతూ చాలా కాయలు కిందికి పడేశాను. రెండు గెలలదాకా తెంచేసరికి అరచేతులు కూడా మంటలెత్తసాగాయి. "ఇక చాలు సర్ కిందకి రండి." అని బిందూ గొంతు వినీపించింది.

చిన్నగా జారుతూ కిందకి దిగాను. చెట్టు రాసుకుని తొడలు ఎర్రగా కందిపోయి మంటగా ఉంది. ఎండిన వెదురు పుల్లనొకదాన్ని సంపాదించి ఆ కాయలకి రంద్రాలు చేసి తీయ్యని కొబ్బరి నీళ్ళని ఆత్రంగా తాగాము ఇద్దరమూ. కొన్నింటిలో ఉన్న కొబ్బరిని బయటకి తీయడం ఎలాగా, అని ఆలోచించి బలంగా వాటిని చెట్లమొదళ్ళకేసి వీసిరి పగల గొట్టాం. అలా పగిలిన వాటిలోనుంచి లేత కొబ్బరిని తృప్తిగా కడుపారా తీన్నాం. ఆకలి తీరింది. అప్పుడు గమనించాను బిందూ మధ్య మధ్యలో నా కాళ్ళకేసి, నా తొడలకేసి చూస్తూ నేను తలెత్తినప్పుడు చూపులు తీప్పుకుంటోంది. నాకు నవ్విచ్చింది. "డోంట్ బీ మై బిందూ యూ కెన్ సీ, బట్ నో టచింగ్!" అన్నాను చీలిపిగా నవ్వుతూ. బిందు బుగ్గలు ఎర్రబడ్డాయి. అమ్మో ఈపిల్లకి సిగ్గుపడ్డం కూడా వచ్చే అనుకున్నాను.

ఇంతలో మళ్ళీ వర్షం కురవసాగింది. గబగబ ఓ పెద్ద చెట్టుకిందకి చేరుకున్నాం ఇద్దరం. బై ముచూస్తే మూడవుతోంది. ఎండనేది లేదుసరికదా పైగా వెలుతురుకూడా అంతంతమాత్రంగానే ఉంది. ఇంతవరకూ ఒక్క రెస్క్యూ ఎయిర్ క్రాఫ్ట్ కూడా కనిపించి చావలేదు. కనీసం శబ్దం కూడా వినీపించలేదు. ఇలా అయితే ఇంకాసేపట్లో చీకటి పడవచ్చుకూడా. ఈ చీకట్లో ఒకవేళ రాత్రికి ఈ చెట్టుకిందకి మధ్యాహ్నం చూసిన పాము మళ్ళీ ఇటువైపోస్తే? సముద్రపు ఒడ్డుకి వెళదామంటే వర్షం, ఇక్కడే చెట్టుకింద ఉండాలంటే పాముల భయం, మాక్కనబడింది ఒక్క పామే, ఇంకా ఎన్నున్నాయో, పాములేనా లేక కొండచీలవలు కూడా ఉన్నాయేమో? వించెయ్యాలో తోచడంలేదు. బీ క్కుబీ క్కుమంటూ అలాగే వర్షం ఎప్పుడు వెలుస్తుందా అని ఊణాలు రెక్కపెడుతూ నించుని ఉండిపోయాం. బిందూతో ఏమన్నా మాట్లాడాలనికూడా అనిపించలేదు నాకు. బిందూ కూడా అలాగే మౌనంగా నీలబడి ఉంది. దాదాపు గంట తర్వాత వర్షం తగ్గింది. కన్నుపొడుచుకున్నా కనిపించని చీకట్లో సముద్రపు వోరుమాత్రం వినీపిస్తోంది. ఆకాశంవైపు చూస్తే ఒక్క చుక్కయినా కనబడి చావందే. "ఇక్కడకన్నా సముద్రపు

ఒడ్డుదగ్గరికెల్లాం బిందూ. కాస్తయినా సేఫ్ గా ఉంటాం." అన్నాను చిన్నగొంతుతో. అప్పుడు పిప్పింది నోరు "అవును సర్, కనీసం అక్కడుంటే ఒకవేళ రెస్క్యూ టీం ఎవరైనా వచ్చినా మనం కనిపించడానికి అవకాశం ఉంటుంది." అంది. "మరివద." అంటూ తీరంవైపుకి దారితీశాను. ఓ పదడుగులు వేశామో లేదో, మళ్ళీ వర్షం కుండపోతగా కురవడం మొదలయ్యింది. పక్కకు తిరిగి దగ్గర్లో ఉన్న చెట్టుకిందకి పరిగెత్తాను. చెట్టుకింద ఆగిన నన్ను దడాలున వచ్చి గుడ్డుకుంది బిందు. వెనక్కి తిరిగి తనని పొదిపి పట్టుకుని "చిన్నగా, బిందూ, ఇక్కడే ఉన్నాను. కంగారుపడకు." అన్నాను. ఏం మాట్లాడకుండా నానుంచి దూరంగా జరిగింది బిందు.

ఈ వర్షంలో సముద్రపొడ్డుకి వెళ్ళలేమని తెలిసిపోయింది. కాసేపటికి నాకు కాళ్ళు పీక సాగాయి. చిన్నగా చెట్టుకిజేరగిలబడి కూర్చున్నాను. నా పక్కన నీలబడున్న బిందూ కాలినీ తట్టి "కూర్చో బిందూ, ఎంతసేపని నీలబడతావు." అన్నాను. ఈసారి కాస్త నన్నానుకునే కూర్చుంది బిందూ. లేత కొబ్బరి, కొబ్బరి నీళ్ళూ కడుపునిండా ఉన్నందువల్ల ఆకలిగా లేదుగానీ గుబులుగా, భయంగా, అయోమయంగా ఉంది. వర్షం ఎప్పుడగుతుందా అని అలా నిరీక్షిస్తూ, శూన్యంలోకి, సముద్రంవైపుకి చూస్తున్న నాకు అంత వర్షంలోనూ మాగన్నుగా నిద్రపట్టేసింది.

అలా ఎంతసేపు నిద్రపోయానో తెలియదుగానీ ఉన్నట్టుండి ఏదో పెద్ద శబ్దం వినీపించి మెలకువ వచ్చింది. ఉలిక్కిపడి చుట్టూ చూశాను. కళ్ళముందు చమక్ చమక్ మని మెరుపులు, వాటితోబాటూ ఉరుములు. ఆ ఉరుముల శబ్దానికే మెలకువ వచ్చినట్లుంది నాకు, వర్షం వెలిసినట్లుంది గానీ మళ్ళీ మొదలవ్వొచ్చు. పక్కకి చూస్తే బిందూ కనిపించలేదు. తను పైన వేసుకుని ఉన్న దుపట్టా మాత్రమే చేతికి తగిలింది. హతాశుడినయ్యాను, ఓ మై గాడ్, ఏదీ ఈ పీల్ల, ఏదైనా కొండచీలవగానీ శబ్దంలేకుండా చుట్టేసి మింగేసిందా? ఆ ఆలోచన రాగానే చటుక్కున లేచి నీలబడ్డాను. భయంతో నాకేమీ తోచలేదు. ఒళ్ళంతా వణకసాగింది. నా గుండె దడ దడ మంటూ కొట్టుకోవడం నాకే స్పష్టంగా వినీపిస్తోంది. చిన్నగా "బిందూ..." అని పిలిచాను. సమాధానం లేదు. ఇప్పుడెలారా భగవంతుడా... ముందు మనం సముద్రపొడ్డుకి వెళ్ళడం శ్రేయస్కరం. ఒకవేళ బిందూని కొండచీలవేగానీ మింగేసి ఉంటే, వెంటనే నామీదకి దాడి చెయ్యకపోవచ్చుగానీ, గేరంటి మాత్రం ఏమీలేదు. ఒకవేళ వర్షమొస్తే తడుస్తాం, కానీ ఉదయం వరకూ కనీసం ప్రాణాలతోనైనా ఉండొచ్చు. అనుకుని ఆ చీకట్లోనే సముద్రం వైపుకి వడివడిగా నడిచాను. మధ్య మధ్యలో మెరుస్తున్న మెరుపులకి తీరం కనిపిస్తోంది గానీ ఇంకేమీ కనిపించడం లేదు. నాకంతా అయోమయంగా, ఏదో కలలాగా ఉంది. చీకట్లో ఎటువైపు నడుస్తున్నానో అర్థం కావడంలేదు. ఒక్క ఊణం ఆగి సముద్రపు అలల శబ్దం ఎటువైపునుంచీ వస్తుందో అని ఆలకించాను. నేను నడుస్తున్నవైపే ఉన్నట్లుంది, సరేనని ముందుకి అడుగేశాను.

అంతలో ఒక పెద్ద మెరుపు మెరిసింది ఆ వెలుతురులో అల్లంత దూరానున్న సముద్రమేగాక, ఏదో ఆకారం కూడా కనిపించింది. ఓహ్... అదీ బిందూ వేసుకుని ఉన్నలైట్ బుల్బ కలర్ చుడీదార్ అని గుర్తుకి రాగానే, వడివడిగా అడుగులు వేస్తూ ఈసారి పెద్దగా అరిచాను "బిందూ, ఆర్ యూ దేర్?" అని. "ఎస్ సర్, ఐ యాం హియర్." అన్న బిందూ గొంతు వినబడింది. 'హమ్మయ్య, ఏం కాలేదు...' అనుకుంటూ తన దగ్గరకి పరిగెత్తాను. "ఏమిటి నన్నక్కడ చీకట్లో వదిలేసి వచ్చావు?" అన్నాను కోపంగా అరుస్తూ. "అదీకాదు సర్, మీరేమో హఠాగా నిద్రపోతున్నారు. అక్కడ నాకేం తోచలేదు. వర్షం కాస్త తగ్గగానే ఇక్కడికి వచ్చాను. ఇప్పుడే ఓ

పదినీ మిషాలయి ఉంటుంది. రె స్క్యూ ఎయిర్క్రాఫ్ట్ ఏదైనా వస్తుందేమోనని చూస్తున్నాను." అంది అపాలజెటిక్ గా. తన కంఠంలో చాలా నీస్ట్రహ, నీరాశా ధ్వనించాయి. "సారీ బిందూ, ఆవేశంలో అరిచాను ఏమనుకోకు. నువ్వు కనపడకపోతే నీకేమన్నా అయిందేమోనని భయపడ్డాను అంతే. వర్షం వచ్చేలా ఉంది బిందూ, అసలే నీకు ఏదో ప్రాజ్ఞ ఉందటగదా. ఇలా వర్షంలో తడిస్తే మళ్ళీ ఏదైనా అయితే ఇక్కడ మనకి మందూ, మాకూ కూడా దొరకదు." అని అంటూ ఉండగానే వర్షం కుండపోతగా మొదలయ్యింది. "క మాన్ బిందూ..." అంటూ తన చెయ్యిందుకుని మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగి చెట్లవైపు పరిగెత్తాను.

చెట్టునీడకి చేరుకున్నాం. అంతా కన్నుపొడుచుకున్నా కనరాని చీకటిగా ఉంది. అప్పుడు గుర్తొచ్చింది. నా పాంటు జేబులో లైటర్ ఉండాలి. అదెక్కడుందో వెతకాలి ముందు అని ఆ విషయమే బిందూతో అన్నాను. ఆ చీకట్లోనే ఇద్దరూ తడుముకుంటూ వెతకసాగాం. ఎక్కడైనా పాముల్లాంటివి ఉన్నాయేమో నని ఓపక్క భయపడుతూనే మేం మధ్యాన్నం కొబ్బరికాయలు తిన్న చెట్టుదగ్గరికి చేరుకున్నాం. దాని చుట్టుపక్కల వెతికితే నా పాంటు దొరికింది. దాని జేబులోని లైటర్ తీసి వెలిగించడానికి బ్రై చేశాను. సముద్రపు నీళ్ళకీ, వర్షానికీ బాగా తడిసి అది వెలిగలేదు. నీరాశగా ఆ చెట్టు మొదట్లో కూలబడ్డాం. వర్షం ఉండుండి కురుస్తోంది. చలెక్కువగా ఉంది. ఏమీ మాట్లాడుకోవాలని అనిపించడంలేదు ఇద్దరికీ. ఒకరికొకరం ఆనుకుని కూర్చుని ఆ చీకట్లోకి సముద్రంవైపు చూస్తూ అలా ఎంతసేపున్నామో తెలియదు. ఇంతలో అప్పటిదాకా సన్నగా కురుస్తున్న వర్షం ఒక్కసారిగా ఉధృతం అయింది. చెట్టుకింద కూర్చున్నామన్న మాటేగానీ, వైన ఎటువంటి అడ్డంకి లేకపోవడంతో మేమిద్దరూ బాగానే తడవసాగాం. నేను నా షర్టు పీప్సీ మా ఇద్దరి తలలమీదా కప్పాను గానీ మిగతా ఒళ్ళంతా తడుస్తూనే ఉంది. ఉన్నట్టుండి బిందూ శరీరం తీవ్రంగా వణికిపోసాగింది.

హిమ బిందు మూడవ భాగం త్వరలో....

హిట్స్ సభ్యులందరినీ ఊహపణలు వేడుకుంటూ ఒక చిన్న మనవి.

ఉద్యోగరీత్యా నా ఇంటినుంచీ, ఇంట్లో ఉన్న నా కంప్యూటర్ నుంచీ కొంతకాలం దూరంగా వెళ్ళవలసి వచ్చింది. ఆ దూర ప్రదేశంలో సౌకర్యాలు లేకపోవడం, పని ఒత్తిడి, వీటితో నా సీరియల్స్ లో ఏ ఒక్కదాన్నీ పొడిగించడం కుదరలేదు. నా గోడు ఈ మధ్యనే కామశాస్త్రగారికి పిన్నపించుకున్నాను. దానికి జవాబుగా పరిష్కార మార్గాన్ని సూచిస్తూ ఓ చిన్న చురకని నావైపు సంధించి వదిలారు. ఉలిక్కిపడి, భుజాలు తడుముకునీ, మొండిగా మళ్ళీ రంగంలోకి దిగుతున్నాను. ముందుగానే చెప్పినట్లు ఈ 'హిమబిందు' సీరియల్ లో మితిమీరిన సెక్స్ కానీ, వచ్చే బూతులుగానీ అంతగా ఉండకపోవచ్చు. ఆ లోటుని మిగతా సీరియల్స్ లో తీరుస్తాను.

మీ ఆహ్లాదం!

:హిమబిందు మూడవ భాగం:

నాకు కంగారు పుట్టింది, 'అసలే చలే, వర్షమూ, దీనికి తోడు ఇప్పుడే పిల్లకి ఏదైనా అయితే ఎలా? మనుషులు కూడా లేని నిర్జనమైన ఈ దీవిలో మందులెక్కడినుంచోస్తాయిరా దేవుడా ' అనుకుంటూ బిందూ భుజాలచుట్టూ చేయివేసి "ఏమిటి బిందూ, చలెక్కువగా ఉందా? కాస్త దగ్గరగా జరుగు, ఏం ఫర్వాలేదులే." అంటూ దగ్గరగా లాక్కున్నాను. ఎటువంటి ప్రతిఘటనా లేకుండా నా దగ్గరికి జరిగి దాదాపుగా నా మీదకి ఎగబాకింది బిందూ. మెత్తని తన గుండెలు గాఢంగా నా ఎదుర్కొమ్మకి అదుముకోగానే నా ఒళ్ళంతా జలదరించింది.

అది చలేమూలంగానో, లేక పరాయిస్త్రీ స్పర్శమూలంగానో తెలియలేదు కానీ అటువంటి విపత్కర పరిస్థితుల్లో కూడా వణుగా అనిపించింది. తన వంటి వెచ్చదనం నాకు స్పష్టంగా తెలుస్తోందిగానీ ఓపక్కనుంచి కురుస్తున్న వర్షం తాలూకు చల్లదనమే ఎక్కువగా ఉంది. కాసేపటికి వర్షం ఉన్నట్లుండి ఆగిపోయింది. కానీ బట్టలు పూర్తిగా తడిసిపోయి ఉండటంవల్ల ఆగి ఆగి వీస్తున్న ఈదురు గాలికి బిందూకేగాక నాకూ వణుకు పుడుతోంది. చీమ్యచీకటిలో సముద్రపు వోరుమాత్రం వినీపిస్తుంది. అంతకుమించి మరింకే శబ్దమూ రావడంలేదు. మా ఇద్దరి మధ్య కూడా ఎటువంటి మాటలులేవు, మౌనంగా ఎవరి ఆలోచనల్లో వాళ్ళమున్నాం.

ఇద్దరూ అలా చలేలో వణుకుతూ ఎంతసేపున్నామో, ఎప్పుడు నీద్రలోకి జారుకున్నామో తెలియదు. వర్షం మళ్ళీ జోరుగా మొదలైనప్పుడు నాకు మెలకువ వచ్చింది. చీకటి పల్చబడింది, వెలుతురుగానే ఉంది. అలవాటుగా చేతనున్న వాచీకేసి చూసుకున్నా, ఏడున్నర కనిపించింది. ఉదయం ఏడున్నరకి కూడా ఇంత చీకటా, ఒకవేళ వర్షంవలనా, లేక ఈ ప్రాంతంలో ఇంతేనా, అసలు నా వాచీ నిజంగా పనిచేస్తుందా అన్న సందేహం వచ్చింది. మరోసారి చూశాను, ఎల్ సీడ్ బ్లింక్ అవుతుంది, అంటే పనిచేస్తోందన్నమాట. మేం బొంబాయిలో బయల్దేరింది డిసెంబరు పదవతేదీన. సిన్న ఎయిర్ క్రాఫ్ అయింది, అయితే ఈవేళ 12వ తేదీ. అని లెక్కేశాను.

నాపక్కన బీందూ వర్షంలో తడుస్తూ అచేతనంగా పడి ఉంది. అది గాడనేద్రేనా, లేక పోతే...? అనుమానం వచ్చి ఆ పిల్ల ముక్కుదగ్గర వేలుంచాను. శ్వాస ఆడుతుంది, అంటే సొమ్మసిల్లినట్లుంది. ఆ అమ్మాయి తలని నా వళ్ళోకి లాక్కుని వర్షపునీరు మొహం మీద పడకుండా నా శరీరంతో అడ్డుకోగలిగాను గానీ ఇంకేమీ చేయలేని పరిస్థితిలో ఉన్నాను. అలానే నీ స్పృహవగా ఆ వర్షంలో తడుస్తూ ఉండిపోయాను.

దాదాపు గంటన్నర పాటూ ఎడతెరిపిలేకుండా కురిసిన తర్వాత వెలిసింది వర్షం. నా వళ్ళో ఉన్న బీందూ తలని జాగ్రత్తగా కిందికి జరిపి లేచి నీలబడ్డాను. ఒళ్ళంతా నెప్పులు, పచ్చి పుండులా ఉంది. నా వంటినున్న షర్టు తడిసి ముద్దలు వంటికి అతుక్కుపోయింది.

కాళ్ళు నా స్వాధీనంలో లేవు, ఫుల్ బాటిల్ తాగినవాడిలా తూలుకుంటూ నీన్న నేనెక్కిన కొబ్బరి చెట్టువైపు నడిచాను. నీన్నటిపి ఒక నాలుగైదు కాయలు ఇంకా మిగిలున్నాయి. వాటిల్లో ఓ రెండు మాత్రం తీసుకుని మళ్ళీ ఆ వెదురు పుల్లని సంపాదించి బీందూ దగ్గరకి నడిచాను. ఒక కొబ్బరికాయకి రంధ్రం చేసి, ఆ నీళ్ళని బీందూ పెదవులపై చీలకరించాను. బుగ్గలు పట్టి నోటిని తెరిచి మిగతా నీళ్ళని కూడా పోశాను. చీన్నగా గుటక వేసింది. "బీందూ, గట్ అవ్..." అని లేపాను.

కళ్ళు తెరిచి నన్ను అయోమయంగా చూసింది. "ఉదయమైంది మేడం, లేచి కాస్త బ్రేక్ ఫాస్ట్ చేస్తారా..." అన్నాను నవ్వుతూ. నన్ను పైనుంచి కిందదాకా చూస్తూ లేచి కూర్చుంది. తనకేసి చూసుకుని బీత్తరగా మొహం పెట్టింది. తను వేసుకున్న డ్రెస్ పూర్తిగా తడిసి వంటికి అతుక్కుపోయి లోపలున్న తెల్లని బ్రాతోసహా కనిపిస్తుంది. హడావుడిగా చేతుల్తో గుండెల్ని కప్పుకుని నాకేసి చూసింది. రెండో కొబ్బరికాయకి కూడా రంధ్రం పెట్టి అందులోని నీళ్ళని తాగుతున్న నాకు ఆ సీన్ చూడగానే నవ్వుతో పొలమారింది. దగ్గుతూ, నవ్వుతూనే సీరియస్ గా, "మై డియర్ బీందూ, నీ శీలానికిమీ కాలేదులే. ఫ్లీజ్ కం టు సెన్సెస్... పద ఇంకాసిన్నీ కొబ్బరికాయలు కోసుకుందాం..." అంటూ వెనక్కి తీరిగి కొబ్బరి చెట్టువైపుకి నడిచాను.

ఈరోజు కాస్త ఎత్తుగా ఉన్నా ఎక్కువ కాయలున్న చెట్టే ఎంచుకుని ఎక్కినాను. వీలైనన్ని ఎక్కువ కాయల్ని తెంపాను. తర్వాత కిందికి దిగినప్పుడు చూశాను, కిందపడున్న ఓ కొబ్బరాకు తాలూకు మధ్య ఈనెని పేడుగా చేర్చి దాంతో పళ్ళని బ్రష్ చేసుకుంటుంది బీందు. అదే కొబ్బరి నీళ్ళని పుక్కిలించి ఊస్తూ, మొత్తానికి దంతధావనం కానీచ్చి నా వైపు చూసి నవ్వింది. తెల్లగా మెరుస్తున్న ముత్యాల్లాంటి ఆ పళ్ళని మైమరచిపోయి చూశాను.

"మీక్కుడా బ్రష్ రెడీగా ఉంది సర్." అంటూ నాచేతికి ఇంకో కొబ్బరి పేడునందించింది. నేనూ శుభ్రం చేసుకునేటపుడు కొబ్బరిబొండానికి రంధ్రం పెట్టి నాకందించింది. తమాషాగా అనిపించింది. అదే కొబ్బరి నీళ్ళతో మొహంకూడా కడుక్కుని తుడుచుకుంటూ "ఏమిటి వ్యాళ కార్మక్రమం?" అనడిగాను. "మనం నీన్న వదిలేసిన బాగేజ్ తెచ్చుకుందాం సర్. అందులో కాసిన్నీ బట్టలు ఉండొచ్చు, ఈ బట్టలు మరీ మాసిపోయి మురికిగా అయ్యాయి." అంది. 'అహా, ఏం చెప్పావు తల్లీ, కాస్త సందు దొరికితే చాలు ఈ ఆడవాళ్ళు అలంకారం గురించే ఆలోచిస్తారు.' అనుకున్నా.

"ఒకే, కాసి నువ్వీక్కడే ఉండు బీందూ నేనే ఎలాగోలా తంటాలు పడి తీసుకొస్తా." అన్నాను. ఇద్దరూ తీరం వైపుకి నడిచాము. కొంతదూరంలో నల్లని వస్తువేదో కనిపిస్తే ఇద్దరం దగ్గరకి వెళ్ళి చూశాం. ఎయిర్ క్రాఫ్ట్ వింగ్ తాలూకు ఏదో రబ్బరు ముక్క అది. నీన్న నీటిలో కొట్టుకు వస్తూ షార్కేషా అని భ్రమ కలిగించిన వస్తువు ఇదేననుకుంటా. నా డౌటు

క్రీయరయ్యింది. నిశ్చింతగా వెనక్కి తిరిగాను. చిన్నగా నీళ్ళల్లో దిగి గుట్టవైపు నడుస్తూ ఉండగా లోతు తగ్గినట్లు నాకనిపించింది. సముద్రం పోటుతగ్గిందనుకుంటూ. అలా నడుస్తూనే గుట్ట మీదికి చేరుకున్నాను. మధ్యలో కొంత దూరంలో మాత్రం నీళ్ళ లోతు నా గొంతుదాకా వచ్చింది.

గుట్టని చేరుకుని అలాగే వైకెక్కాను. చిన్న మేం వదిలి వచ్చినప్పుడు డైట్ తోకభాగం కనిపించిందేగానీ కాస్త కిందకి జారినట్లు అనిపించింది. సూట్ కేసులూ, బాగులూ అలాగే ఉన్నాయి గానీ అన్నీ బాగా తడిసిపోయినాయి గబగబ కిందికి దిగి ముందొక రెండు సూట్ కేసులను కుని వైదాకా మోసుకునొచ్చాను. వర్షానికి తడిసి చచ్చేంత బరువుగా అనిపించాయి. అలా అలా మొత్తం లగేజీనంతా గుట్ట అవతలి భాగంవైపుకి చేర్చాను.

ఇటువైపువచ్చిన ప్రతిసారీ ఒడ్డునున్న బిందూ పెద్దగా అరిచి చెయ్యాలేదీ. నేనూ చెయ్యాలేవాడినీ. ఆఖరి సారిగా వచ్చినప్పుడు బిందూ కనిపించలేదు. అలానే నీలబడి చాలాసేపు చూశాను. చెట్ల మధ్యలోకి వెళ్ళిందేమో, ఒక వేళ బాత్ రూమ్ లాంటి అవసరానికి అనుకున్నాను. ఆతర్వాత ఒక్కొక్క సూట్ కేసునీ నెత్తిన పెట్టుకుని సముద్రంలోదిగి నీళ్ళలో నడుస్తూ అన్నింటినీ ఇవతలకి చేర్చేసరికి నాకు స్వర్గంలోని మా పితృదేవుళ్ళు కనిపించారు. అంతసేపైనా బిందూ కనిపించలేదు. కానీ తనని వెదికే ఓపిక కూడా నాకు లేదు. బాగా అలసిపోయాను. పిలుద్దామన్నా గొంతేండుకుపోయి శబ్దం రావట్లేదు. నీరసంగా లేచి చెట్లవైపుకి నడిచాను.

కొబ్బరి చెట్టు దగ్గరకు చేరుతున్నప్పుడు కొమ్మలు పిరుస్తున్న శబ్దం వినీపించింది. ఏమిటిచేస్తోందీ పిల్ల, అనుకుంటూ ముందుకి నడిచిన నాకు నోట మాటరాలేదు. పెదురు బొంగులని పిరిచి అన్నింటినీ వరసగా నేలమీద పరిచి తెప్పలాంటి అరేంజ్ మెంట్ లో తీగలతో కలిపి కడుతుంది బిందూ. ఆ తీగల్లోంచి కారిన పసరుతో ఆ అమ్మాయి డ్రెస్సుతోసహా ఒళ్ళంతా ఆకుపచ్చని మరకలతో నిండిపోయింది. దగ్గరకి నడిచి "ఏమిటి చేస్తున్నావు బిందూ?" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

"ఇదిగో దీన్ని ఆ చెట్టుకి అనించి పెడితే వర్షం వచ్చినప్పుడు మనం దానికింద దూరొచ్చు సర్. కాస్తయినా ప్రొటెక్షన్ గా ఉంటుంది. రెస్క్యూ ఎయిర్ క్రాఫ్ట్ ఎప్పుడొస్తుందో, అసలు వస్తుందో, రాదో, కానీ వర్షం మాత్రం మళ్ళీ బాగా వచ్చేలా ఉంది. పైకి చూడండి." అంది. పైకి చూసిన నాకు నల్లని మేఖాలు తప్ప ఏమీ కనిపించలేదు. ఆపిల్ల ముందుచూపుని మెచ్చుకోకుండా ఉండలేక పోయాను. నా నీరసమంతా మంత్రం వేసినట్లు మాయమైంది. నేనూ పెదురు బొంగుల్ని పట్టుకుని పిరిచి తను చూపించిన పద్ధతిలో అమరుస్తూ సాయపడ్డాను. అలా బొంగుల్ని పిరిచి కట్టి పనిలో ఇద్దరికీ చేతులు సర్ సర్దుమంటు తెగి రక్తం బొట్లు బొట్లుగా కారుతూ ఉన్నా, తెక్కిచేయకుండా ఏకబిగిన పని పూర్తి చేశాం.

ఆతర్వాత దాన్ని లేపుదామని ప్రయత్నిస్తే చాలా బరువనిపించింది. ఇలా కాదని తీగలతోబే చేరోపక్కనా కట్టేసి, రెండు మూడు కొబ్బరి చెట్ల కాండాలు దగ్గరిదగ్గరగా ఉన్న చోటు చూసి అక్కడికి లాగాం. ఆతర్వాత ఎండిన చెట్టు కొమ్మల సాయంతో మా ఇద్దరి బలమంతా చూపించి వైకెత్తగలిగాం. మేంకట్టిన దడి చెట్టుకి ఆనుకోగానే వెల్టర్ లాగా తయారైంది. కాసేపు ఇద్దరం దాన్నే చూస్తూ కూర్చున్నాం. తర్వాత నేను లేచి కొబ్బరి బొండాన్నొకటి పగలగొట్టి కొబ్బరి తీంటూ బిందూ కందించాను. నా చేతిలోంచి కొబ్బరినందుకునేటప్పుడు చూశాను బిందూ చేతుల్ని పిపరీతంగా గాట్లతో నిండి, రక్తం గడ్డకట్టుకుపోయి ఎక్కుగా కనిపించింది.

నేనేం మాట్లాడకుండా ఆ పిల్ల పక్కన కూలబడి "బయ్యాం సారీ బిందూ. నువ్వు అసలు రానన్నా నేనే అనవసరంగా గొప్ప అవకాశం అదీ ఇదీ అని ఏదేదో చెప్పి నీన్నీ లంపటంలో ఇరికించాను." అన్నాను సిన్నీయర్ గా. బిందూ తన చేతుల్ని చూసుకుని వేలవంగా నవ్విందిగానీ ఏమీ మాట్లాడకుండా నా చేతిలోని కొబ్బరి నందుకుని తినడం మొదలెట్టింది. ఇంకో అయిదారు కాయల్ని పగలగొట్టి కొబ్బరి తిన్నాం. కాసేపయిన తర్వాత బిందూ మళ్ళీ పైకి లేచే అక్కడక్కడా కింద రాలి ఉన్న ఎండిన కొబ్బరి మట్టల్ని లాక్కు రావడం మొదలెట్టింది.

నాకు విషయం అర్థమై నేనూ అలాగే చేయడంతో కొద్దినేపట్లో కొబ్బరి మట్టలతో మా దడిని పూర్తిగా కప్పేశాం. ఆ పని పూర్తయిన తర్వాత ఇద్దరమూ తీరం వద్దకి వెళ్ళి అక్కడున్న లగేజీనంతా మా షెల్టర్ దగ్గరికి చేర్చాం. అన్నింటికీ తాళాలు వేసుండటంతో ఎలా వాటిని ఓపెన్ చేయాలో తోచలేదు. కాసేపు ఆలోచించిన తర్వాత నేను మళ్ళీ నీళ్ళల్లోకి దిగి ఈదుకుంటూ గుట్టదగ్గరికి చేరాను. గుట్ట మీదున్న కొన్ని పెద్ద రాళ్ళల్లో రెండు సెలక్ట్ చేసి వాటిని మోసుకుని మళ్ళీ ఇవతలికి వచ్చాను.

ఎండనేది లేదు, వర్షం ఉండుండి కురవడం, ఆగడంగా ఉంది. వెలుతురు ఉండడం వల్ల పగలని తెలుస్తోందిగానీ బైమెంతయిందో తెలిసి చావడం లేదు. ఇందాక ఈ లగేజ్ కోసం వచ్చేముందు నా వాచీని బిందూ చేతికిచ్చాను. అసలే అంతతమాత్రంగా పనిచేస్తున్నది కాస్తా మళ్ళీ సముద్రంలో తడిస్తే పూర్తిగా ఆగిపోతుందని. సాయంత్రమై ఉండొచ్చు అనుకుంటూ మా షెల్టర్ వైపుకి నడిచాను. షెల్టర్ కింద సూట్ కేసులూ బాగులూ అన్నీ ఒకదాని మీదొకటి ఎత్తుగా అరుగులా వేర్చి పెట్టి వాటి పైన పడి నిద్రపోతుంది బిందూ,

చాలా కష్టపడింది, అలిసిపోయినట్లుంది అనుకుంటూ ఆ పిల్లనే చూస్తూ నిలబడిపోయాను, లేపడానికి మనస్కరించలేదు. నాకూ అలసటగా, ఒళ్ళంతా నెప్పులుగా ఉంది. చీన్నగా ఆ అమ్మాయి పక్కనే కూలబడ్డాను. ఆకలిగా ఉందిగానీ ఇప్పుడు చెట్లెక్కే ఓపిక లేదు. నిస్త్రాణగా అలాగే వెనక్కి వాలి నేనూ పడుకున్నాను.

బాగా అలిసిపోయి ఉన్నానేమో అలానే మగత నిద్రలోకి జారుకున్నాను. చాలాసేపటి తర్వాత చటుక్కున మెలకువ వచ్చింది, ఏదో శబ్దం కిర్లు కిర్లుమంటూ లీలగా వినీపిస్తుంది. ఏమీబా చెవులు రిక్కించాను. అర్థం కాలేదు. అంతా అంధకారం. ఇంతలో పక్కనున్నన్నది బిందూ అని గుర్తుకి వచ్చింది. "బిందూ..." అని పిలిచాను, సమాధానం లేదు, చేత్తో తడి మాను. బిందూ శరీరం తగిలింది. వేడిగా కాలిపోతోంది. మధ్య మధ్యలో గడగడ వణికిపోతోంది. కిర్లుమనే శబ్దం అలా తను వణుకుతున్నప్పుడు వస్తుంది. నాకు విషయం లీలగా అర్థమవసాగింది. మేమిద్దరమూ పడుకుని ఉన్నది సూట్ కేసులమీద, తన శరీరం వణుకుతున్నప్పుడు వాటిల్లో ఒక సూట్ కేసు ఇంకొకదానికి రాసుకుని ఆ శబ్దం వస్తున్నట్లుంది. విషయం ఊహించుకోగానే కాస్త మనసులో భయం తొలగింది కానీ, ఇంకో బెంగ పట్టుకుంది.

ఈవిడకి ఇప్పుడేమైనా ఆస్త్రా ఎవాక్ లాంటిది వస్తే ఏంచెయ్యాలిరా భగవంతుడా అని. మనకసలే అలాంటి పరిస్థితుల్లో ఏంచెయ్యాలి తెలియదు, అయినా తెలిసి మాత్రం ఇక్కడ చెయ్యగలిగిందేముంది. ఈ చీకట్లో నిర్మానుష్యమైన ఈ సముద్రతీరంలో, కన్నూ మీన్నూ కానరాని ఈ అంధకారంలో.... అనుకుంటూ అలానే కూర్చున్నాను. బిందూ నావైపుకి కాకుండా అటువైపు తిరిగి పడుకునుంది. చీన్నగా నా చేతని ఆమె వీపుమీద వేసి తడుముతూ నిమరసాగాను. బయట వర్షం ఎడతెరిపిలేకుండా కురుస్తుంది ఆ వర్షపు జల్లు అప్పుడప్పుడు మా షెల్టర్ లోపలిదాకా పడుతోంది అప్పుడప్పుడూ. అలా పడుతున్నప్పుడు దాంతోబాటూ మంచుతెరలా చల్లని గాలి

దూసుకుని వస్తుంది వెస్టర్ లోకి. మా ఇద్దరి శరీరాల మీదా పడుతున్న వర్షపు చీనుకులు డీప్ ఫ్రీజ్ లోంచి తీసిన ఐస్ ముక్కల్లా ఉన్నాయి.

ఈ రాత్రి ఎలా గడుస్తుందో అర్థం కాలేదు. ఈ పిల్లకి జ్వరం వచ్చినట్లుంది పైగా మంచుతుఫానులా ఈ వర్షమొకటి. క్షణాలు తెక్కుపెడుతూ కూర్చుని ఉండిపోయాను. ఆ అమ్మాయి వణుకుతున్నప్పుడల్లా తన వీపుమీద చేత్తో అనునయంగా తడుతూ, నీ మురుతూ కూర్చున్నాను.

ఇంతలో బిందూ సడన్ గా నవ్వుకు తిరిగి నా దగ్గరగా జరిగింది. నా చేతిని ఉంచాలో, తీసెయ్యాలో అర్థంకాలేదు. నేను తటపటాస్తుండగానే, నా చేతిని బలంగా ఒడిసిపట్టుకుని బలంగా గుంజింది. తూలి తనమీద పడబోయి తమాముచుకుని పక్కనే పడ్డాను. "బిందూ..." అని పిలిచాను. ఏదో మలయాళంలో గొణుగుతున్నట్లు అన్నదిగానీ నా కర్ణం కాలేదు. "ఏమిటి, ఎందా... ఎందా బిందూ..." అన్నాను నాకొచ్చిన కొద్దిపాటి మలయాళంలో. జవాబు లేదు. అలానే వెళ్లికిలా పడుకునుండిపోయాను. మరింత దగ్గరగా జరిగింది బిందూ.

కింద సూట్ కేసుల్లో ఏమేమీ వస్తువులున్నాయో గానీ ఒళ్ళంతా అక్కడక్కడా గుచ్చుకుంటున్నాయి. వర్షం ఆగినట్లుంది. శబ్దం రావట్లేదు. బిందూ బలంగా ఊపిరి పీల్చి వదుల్తున్నప్పుడు తన శ్వాస నా చెవుల్లోకి వేడిగా తగుల్తూ ఆ శబ్దం మాత్రమే నాకు పిసిపిస్తోంది. నా కుడిచేయి పూర్తిగా తన శరీరం కిందనే ఉంది. నా జబ్బకి తన రొమ్ములు మెత్తగా తగుల్తున్నాయి. అపి నా చేతికి తగులుతున్నాయనే పిషయం అర్థం కాగానే నాలో కోరిక జీవుమని పడగ పిప్పింది. నీన్నటిదాకా నాకు ఆమడదూరంలో ఉన్న పిల్ల ఈరోజు నా పక్కన, అదీ ఇలా నన్ను హత్తుకుని పడుకునుంది. మొత్తానికి భలే దొరికావే అనుకుని చీన్నగా తనవైపుకి తిరిగి వీపుమీద చేయివేసి నా దగ్గరగా లాక్కున్నాను. ఎలాంటి ప్రతిఘటనా లేదు.

నాక్కొంచం సందేహంగా అనిపించింది. ఛ.. ఏమిటిదీ, ఈ పరిస్థితుల్లో, నందు దొరికింది గదా అని రెచ్చిపోతే రేప్పొద్దున తన మొహం చూడగలనా, ఏదో చలికి తట్టుకోలేకా, జ్వరతీవ్రతలో నన్ను వాటేసుకునున్నట్లుంది, అంతేగానీ, మరెటువంటి ఆలోచనా ఆపిల్లకి ఉండకపోవచ్చు. ఎంత అవకాశం దొరికినా ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో ఈ పిల్లని ఏదైనా చేయబోవడం మన మగతనానికేం గొప్ప? అని పరిపరి పీథాలుగా ఆలోచిస్తూ మధనపడసాగాను. అలా ఆలోచిస్తూ కొద్దిగా వెనక్కి తగ్గి కాస్త తనకి దూరంగా జరగాలని ప్రయత్నించాను. మరీ దూరంగా జరగడంతో సూట్ కేసుల మీదనుంచి దొర్లి దబ్బున కిందపడ్డాను. కిందంతా మెత్తటి ఇసుక ఉండబట్టి సరిపోయింది గానీ నా కుడిచేతిపైన బిందూ శరీరం బరువుగా ఉండడంతో అదంత సులభంగా ఊడిరాలేదు. పైగా భుజందగ్గర ఏదో కలుక్కుమంది. "అమ్మా..." అని మూలుగుతూ చేతిని లాక్కున్నాను.

మరుక్షణంలో చేత్తోబాటూ దాన్ని గట్టిగా పట్టుకుని ఉన్న బిందూ కూడా దొర్లి నామీద పడింది. దీమ్మర పోయాను. ఇదేమిటి, నీజంగా ఈ పిల్ల అంత గాఢనిద్రలోనే ఉందా లేక నాబకాలాడుతోందా, అని ఆ పిల్ల జబ్బమీద చరిచాను "బిందూ..." అని గట్టిగా పిలుస్తూ. "ఊ...ఊ...డోంట్ లీవ్ మీ సర్... ఇట్స్ వెరీ కోర్ట్... ఎనిక్కు భయంకర తణపు..." అంటూ మూలుగుతూ, గడగడ వణికిపోతూ మళ్ళీ నా చేతిని లాక్కుని తన గుండెలకేసి అదిమి పట్టుకుంది. నాకు జాలేసింది. భుజాన్నీ రుద్దుకుని కాస్త సర్దుకుని వెళ్లికిలా పడుకున్నాను తన పక్కన. మా వెస్టర్ ఓపెనింగ్ కీ మేము పడుకున్న చోటుకీ మధ్యలో ఇప్పుడు సూట్ కేసులు ఉండటంవల్ల చలి కాస్త తగ్గినట్లు అనిపించింది.

సామంత్రం కాస్త ఓపికజేసుకుని ఈ సూట్ కేసులు ఓపెన్ చేసుంటే బావుండేది. ఏవైనా కోట్లు, సూట్లలాంటివి దొరికేవి. నిండుగా వేసుకుని ఉండేవాళ్ళం, ఉదయం లేవగానే ఆపని మీదే ఉండాలి, అయినా ఇప్పుడు టైమెంతయ్యిందో, తెల్లవారడానికి ఇంకెంతసేపు పడుతుందో, అన్నట్లు వాచీ ఈ పిల్ల చేతికిచ్చాను, ఎక్కడ పెట్టిందో, లేచి వెతుకుదామా అనుకున్నాను గానీ, ఈ చీకట్లో ఏం వెతుకుతాం నా తలకాయ. చచ్చినట్లు తెల్లారేదాకా వెయిట్ చెయ్యాలిందే తప్పదు. అలా ఆలోచిస్తూ ఉన్న సమయంలో బిందూ చేయి నా చాతీ మీదనుండి పాకి నా మెడచుట్టూ బిగుసుకోసాగింది. మళ్ళీ ఏమొచ్చింది ఈ పిల్లకి అని నేనా చేతినీ విడిపించుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తుండగానే నా మీదికి ఎగబాకింది బిందూ.

ఏంచెయ్యాలో అర్థం కాలేదు నాకు. ఓసి నీయమ్మ, నీ చతినీ దొంగల్తోలా... నువ్వెక్కడ దొరికావే తల్లీ, నా పెళ్ళాం కూడా ఇంతలా నా పై నెక్కుదు... అని గొణుక్కుంటూ తననీ నామీదనుంచే మెత్తగా కిందకి తోసెయ్యాలని ప్రయత్నించాను. తన భుజం మీద చెయ్యి వేసినప్పుడుగానీ నాకు స్ఫురించలేదు తన శరీరం ఎంత చల్లగా ఉందో, పైగా వణుకుతోంది. హమ్మయ్య, జ్వరమైతే తగ్గినట్టుంది, కానీ మరీ ఇంత చల్లగా ఉందేమీటి, మంచు ముక్కలా... అందులో ఈ వణుకుడేమిటి... అనుకుని తన భుజం మీద ఉన్న నా చేతినీ కిందకి జరిపి బిందూ వీపునీ తడుముతూ నీ మరసాగాను. కాస్తయినా వేడి పుడుతుందిగదా అని. కాసేపటికి వణకడం కొద్దీగా తగ్గినట్లనిపించింది కానీ ఉండుండి ఒళ్ళంతా ఊగిపోతుంది. అలా నీ మురుతూనే నా చేత్తో తన వీపు మొత్తం రుద్దసాగాను. కానీ ఎక్కువసేపు అలా చేయలేక పోయాను. ఉదయం నుంచీ నాలుగైదు సార్లు సముద్రంలో ఈదటమూ, ఈ చెట్లా కొమ్మలూ పిరిచి వెల్లెర్ తయారుచేయడం లాంటి అలవాటులేని శారీరక శ్రమవల్ల వళ్ళంతా పులిసిపోయి ఒకటే నెప్పులు, దాంతో కళ్ళెప్పుడు మూతలు పడ్డాయో నాకే తెలియదు.

ఏదో పిట్ట కూత పెద్దగా వినీపించినట్లయి కళ్ళు తెరిచాను.

హిమ బిందు నాలుగవ భాగం త్వరలో....

:హేమబిందు నాలుగవ భాగం:

ఏదో పట్టకూత పెద్దగా వేసిపించినట్లయి కళ్ళు తెరిచాను. వెలుతురు కనిపించింది. బై మెంతయి ఉంటుందో చూద్దామంటే వాచీ ఈపిల్లకి ఇచ్చినట్లు గుర్తొచ్చి పక్కన చూశాను. బిందూ కనిపించలేదు. దీని దుంపతెగా, ఈ పిల్లకి ఇదో అలవాటైపోయింది. నిద్రపోయేటప్పుడు నా మానానా నన్నాదిలేసి తెయ్యమని వెళ్ళిపోవడం, కంగారులో నేను వెతుక్కోవడం. అని విసుక్కుంటూ లేచి బయటకు చూశాను. వర్షం లేదు గానీ చలిగాలి జీర్పుమని కొడుతోంది. బయటకు నడుస్తుండగా ఏదో మూలుగు వేసిపించింది. అప్పుడే నాకూ స్ఫురించింది ఇందాక నాకు వేసిపించింది పట్టకూత కాదు. ఎవరో బాధగా అరిచిన శబ్దం. ఓరినీ, బిందూకేమన్నా అయిందేమోనని వడివడిగా అడుగులువేస్తూ మూలుగు వేసిపించిన వైపుకు నడిచాను.

ఓ కొబ్బరి చెట్టుకింద కూర్చుని మోకాలుని రుద్దుకుంటూ ఉంది బిందు. ఆ చెట్టుకో పొడవాటి బొంగు ఆనించి ఉంది. నాకు విషయం అర్థమయింది. చెట్టెక్కిలని ప్రయత్నించినట్లుంది బిందూ, కాలుజారి కింద పడిందనుకుంటా. నాకు నవ్వుచ్చింది. "వాట్ బిందూ, వాట్ హాపెన్డ్?" అనడుగుతూ తన దగ్గరకు సమీపించాను. అప్పుడు చూసింది తలెత్తి నాకేసి "నథింగ్ సర్..." అంటూ. కానీ తన కళ్ళల్లో కనిపించిన తడి చూడగానే నాకర్థం అయింది. కింద పడ్డప్పుడు బాగా దెబ్బ తగిలినట్లుంది. చటుక్కున తన పక్కన్ కూర్చుని ఆదుర్దాగా అడిగాను. "ఏమిటి బిందూ కింద పడ్డావా? దెబ్బ బాగా తగిలిందా? ఎక్కడ తగిలింది? ఏదీ నన్ను చూడనీ..." అంటూ తన మోకాలు మీద చేయివేశాను. "ఇన్..." అంటూ బాధగా మూలిగింది.

నాకు సందేహమొచ్చింది. ఒక వేళ కాలుగాని ప్రాకృరవలేదుగదా. ఓరి ఏడుకొండలవాడా, ఎందుకయ్యా నన్నిలా పరీక్షిస్తున్నావు, అనుకుంటూ "బిందూ, కాలు చాపగలవా?" అనడిగాను. చేన్నగా కాలుని చాపసాగింది. అప్పుడే గమనించాను తను వేసుకున్న సర్వార్ నీ పిప్పి పక్కన పడేసినట్లుంది. పైన కమీడ్ టాప్ మాత్రం ఉంటే, తొడల క్రింది భాగమంతా అనాచ్ఛాదితంగా ఉంది.

సన్నగా ఉన్నా ఎఱ్ఱచందనపు చెక్క రంగులో నున్నగా నిగారింపుగా మెరుస్తున్నాయి ఆమె తొడలు. ఇంకో సమయంలో అయితే వాటినీ ముద్దులతో తడిపేసేవాడినేమో గానీ, మేమున్న పరిస్థితుల్లో అటువంటి ఆలోచనేమీ నాకు రాలేదు. మోకాలిచీపు భాగంలో బాగా ఎఱ్ఱగా కందిపోయి ఉంది. తను కింద పడ్డప్పుడు కిందున్న ఇసకలో ఏదయినా చెట్టు తాలూకు పేడు గుచ్చుకోవడమో, లేక కొబ్బరి చెట్టు మొదలు భాగం బలంగా రాసుకుపోవడమో జరిగినట్లుంది. "బిందూ బాగా బాధగా ఉందా..." అనడుగుతూ మోకాలికింద నుంచి గిరకలవరకూ మృదువుగా తడిమాను. తనేమీ అనలేదు. దాంతో నాక్కొస్త ధైర్యమొచ్చింది. ఈసారి కిందనుంచి వైదాకా వేళ్ళతో కాస్త బలంగా నొక్కుతూ దాదాపు తొడల వరకూ వచ్చాను. చటుక్కున కాళ్ళు ముడుచుకుని బాసింపట్టు వేసుకుంది బిందూ. "నో ప్రాబ్లం సర్... ప్రాకృరేమీ కాలేదులెండి." అంది. చేరాకొచ్చింది నాకు, తన మోహం వైపు చూశాను కానీ తల దించుకొని ఉండటంతో తన కళ్ళలోని భావాలను చూడలేక పోయినా ఎఱ్ఱబడ్డ చెక్కిళ్ళు చూసి 'ఓసి నీ సిగ్గు చీతకా...'

అనుకొని "అలా అయితే లక్ష్మీనే... మరి లేచి నీలబజ్జానికి ప్రయత్నించు..." అంటూ నేను లేచి తనకి చేయించాను.

నా చేతిని ఆసరాగా పట్టుకుని చీన్నగా ఒంటికాలి మీద పైకిలేచి నీలబడింది. "ఒకసారి కాలిని బాగా జాడించు బిందూ..." అన్నాను తన భుజాల చుట్టూ చేయివేసి పొదిపిపట్టుకుని. తను కూడా నామీదకి పూర్తిగా వాలిపోయి కాలిని రెండు మూడు సార్లు బలంగా జాడించేసింది. ఆ తర్వాత కాలిని నీలమీద ఆనించి నీలబడింది. నాకు ధైర్యమొచ్చింది 'హమ్మయ్య, కాలికేం కాలేదు...' అనుకుని "అయినా నీకెందుకు బిందూ ఈ చెట్టెక్కే కార్యక్రమం... నన్ను లేపితే నేనెక్కేవాడినిగదా..." అన్నాను నేనేదో పెద్ద ఎక్స్ పర్టులాగా పోజు పెట్టి.

"నీన్నటి కాయలే మీ మిగల్గేదు సర్... అందుకే నేనూ బ్రై చేద్దామని..." అంది. "సరి సరే... నువ్వలా ఉండు..." అని నేను చెట్టెక్కి వీలైనన్ని కొబ్బరికాయలు కోశాను. ఇద్దరమూ దంతధావన కార్యక్రమం కానిచ్చి కడుపారా కొబ్బరినీళ్ళు తాగాము. ఆ కాయల్ని పగలగొట్టి లేత కొబ్బరిని తీంటూ ఉన్నప్పుడు బిందూ అన్నది "ఇండాక అటువైపు వెళ్ళాను సర్. ఒకచోట నాకు అరటితొక్కలు కనిపించాయి. అంటే అరటిచెట్టు ఉండొచ్చు, వెళ్ళి చూద్దాం సర్." అంది. నేను పైకి చూశాను, ఆకాశం మేఘవృతమై ఉంది. సముద్రం వైపుచూస్తే దూరాన వర్షం కురుస్తున్నట్లే ఉంది. కానీ నిండా మునిగిన వాడికి చలేమిటీ అనుకుని "అయితే పద... సూట్ కేసుల సంగతి తర్వాత చూద్దాం. ఒక వేళ రెస్టూర్ ఎయిర్ క్రాఫ్ట్ ఏదైనా వస్తే మనకెలాగూ శబ్దం వినీపిస్తుంది... అప్పుడు రావొచ్చు..." అంటూ ముందుకు కదిలాను. నాతోబాటుగా తనూ అడుగులు వేయసాగింది బిందూ. "అదేమిటి బిందూ, నీ సర్వార్ మరిచిపోయినట్లున్నావు. వెళ్ళి తొడుక్కుని రా, నేను ముందు నడుస్తూ ఉంటా..." అన్నాను. నాకేసి చూసి "లాభం లేదు సర్... ఇండాక చెట్టెక్కేటప్పుడు అది పూర్తిగా చీరిగి పోయింది. ఎందుకూ పనికిరాదు..." అంది దిగాలుగా.

మా పెట్టెలో నీ దాటి ఆ వెనుకవైపు దట్టంగా ఉన్న చెట్లలోకి దారి తీశాం ఇద్దరమూ. దాదాపు ఓ గంటసేపు నడిచినా ఎటువైపు వెళ్తున్నామో అర్థంకావడం లేదు. అక్కడక్కడా గుట్టలూ, నాచుతో నిండి పచ్చగా ఉన్న పెద్ద బండరాళ్ళూ కనిపిస్తున్నాయి. ఏవేవో పెద్ద చెట్లున్నాయిగానీ బిందూ ఊహించినట్లు అరటిచెట్లు మాత్రం ఎక్కడా కనిపించడంలేదు. కీచురాళ్ళ శబ్దం తప్ప మరే రకమైన పక్షుల కూతలూ వినీపించడం లేదు. 'సాధారణంగా ఇలాంటి ప్రదేశాల్లో పండ్రూ ఫలాలు ఏదైనా ఉంటేనే పక్షులు సంచారం ఉంటుంది. కానీ ఇంతవరకూ ఒక్క పక్షి కూత కూడా వినీపించలేదు. అంటే ఇది పక్షులకూడా సంచారమొగ్గం కాని ప్రదేశమా?' ఇలా ఆలోచిస్తున్న నా ఒళ్ళు ఒక్కసారిగా గగుర్పొడిచింది.

ఇంతలో నా జబ్బుని పట్టుకుంది బిందూ. ఏమేటన్నట్లు తీరిగి చూశాను. "మీకు వినీపించడంలేదా సర్? నీళ్ళ శబ్దం?" అంది. అప్పుడు ఆలకించాను. ఎక్కడో నీళ్ళు పైనుంచి కిందకి పడుతున్నట్లు, జలపాతం లాంటి శబ్దం. "ఎస్... బిందూ... నేనీందాకటినుంచీ అది ఎక్కడో పడుతున్న వర్షమేమో అనుకుంటున్నా..." అన్నాను. ఆ శబ్దం వైపుగా నడిచాము. ఉన్నట్లుండి ఒక పెద్ద బండరాయి ఎత్తుగా చీన్నసెజు కొండలాగా మాముందు ప్రత్యక్షమైంది. దాని వెనుకవైపునుంచి నీళ్ళ శబ్దం వస్తూ ఉంది. వెడల్పుగా కోట గోడలా ఉన్న ఆ బండరాయిని దాటడం ఎలా అని దాని ముందు నీలబడి అటూ ఇటూ చూస్తున్న నాకు ఓ పక్కన చీన్న సందులాంటిది కనిపించింది. కానీ ఆ సందునిండుగా ఏవేవో అడవిపొదలు దట్టంగా అల్లుకొని ఉన్నాయి.

వెనక్కి తిరిగి అటూ ఇటూ చూశాను. దూరాన ఎండిన చెట్టుకొమ్మ ఒకటి కనిపించింది. గబగబా వెనక్కి పరుగుతీసి దాన్ని తెచ్చాను. దాంతో ఆ సందులోని పొదల మధ్యగా దారితీసుకుంటూ చొరబడ్డాను. కొన్ని పొదలతాలూకూ ఎండిన రెమ్మలు గుచ్చుకుంటూ, ఒళ్ళంతా గీసుకుంటూ ఉన్నా తెక్కచేయకుండా ముందుకి వెళ్ళాను. జలపాతం శబ్దం పెద్దగా వినపించ సాగింది. మొండిగా అలాగే ముందుకి నడిచాను. ఒక పక్కన నాచుతో నిండి చేయివేయడాని కంపరంగా ఉన్న బండరాయి, మరోపక్క దట్టంగా ఉన్న పొదలు, వాటిలో కొన్నింటిలో ముళ్ళుకూడా ఉన్నట్లున్నాయి. గుచ్చుకోసాగాయి. దాదాపు పదడుగులు నడిచిన తర్వాత ఉన్నట్లుండి అంతా క్లియరయి, ఎదురుగా కనిపించిన దృశ్యం నన్ను నీళ్ళేష్టుడిని చేసింది.

వైవెక్కడినుంచో ఆకాశగంగలాగా దూకుతోంది ఓ సన్నని జల ధార. కిందున్న బండరాళ్ళమీద పడి పెద్దగా శబ్దం వస్తుంది. ఆ బండల మధ్యనుంచీ సుళ్ళు తీరుగుతూ ప్రవహిస్తున్నాయి నీళ్ళు. నా పక్కనే నిలబడి ఉన్న బిందూ "ఓ మై... ఎంత బావుంది సర్... పదండి..." అంటూ ముందుకు దారి తీసింది. "హే బిందూ... నీళ్ళల్లోకి దిగకు... పాములా, జలగల్లాంటి జీవాలేమైనా ఉండవచ్చు..." అని హెచ్చరిస్తూ తన వెనకాలే నడిచాను. ఒక రాయిమీద నిలబడి గలగల పారుతున్న నీళ్ళని తదేకంగా చూసింది బిందూ. నావైపు తిరిగి "ఐ డోంట్ ఫింక్ దేర్ ఈజ్ ఎనీ ప్రాబ్లం సర్... క్లియర్ గా అడుగు కనపడుతోంది..." అంటూ నీళ్ళలోకి దూకింది. తన మోకాళ్ళదాకా ఉంది లోతు. వంగి దోసిలీతో నీళ్ళని అందుకుని తాగింది. "బావున్నాయి సర్... గుడ్ వాటర్..." అంటూ జలపాతం వైపుకు నడిచింది. నేనూ నీళ్ళల్లోకి దిగి తన వెనకాలే నడుస్తూ చుట్టూ చూశాను. నీళ్ళు స్వచ్ఛంగా మెరుస్తూ ఉన్నాయి.

మేమున్న వైపుకంటే నీళ్ళు మరోవైపుకి ఎక్కువగా ప్రవహిస్తున్నాయి. అటువైపు ఒక పెద్ద గుట్టలా ఉంది. ఎక్కువభాగం నీళ్ళు అటే ప్రవహిస్తున్నాయి. బిందూకి ఆ విషయం చెప్పాను. ఓ అరగంట తర్వాత ఆ గుట్ట వెనకవైపుకు చేరుకున్నాం. అక్కడ పెద్ద జలాశయంలా ఉన్నాయి నీళ్ళు. లోతు బాగా ఉన్నట్లుంది, నీళ్ళు పచ్చగా మెరుస్తున్నా క్లియర్ గానే ఉన్నాయి. ఇంతలో దబదబమనే పెద్ద పెద్ద చేనుకులతో వర్షం కురవనారంభించింది. ఆ గుట్ట మీద తలదాచుకోడానికి ఎటువంటి అవకాశ మూ కనపడక ఆ పక్కనున్న దట్టమైన పొదల్లోకి వడిగా నడిచాం ఇద్దర మూ. అప్పుడు కనిపించాయి ఆ పొదల కలువైపు పెద్ద ఆకులతో ఉన్న అరటి చెట్లు.

"ఎన్... బిందూ... అపిగో అరటి చెట్లు పద ఏవైనా కాయలు దొరకొచ్చు..." అంటూ ఉత్సాహంగా ఆ వైపు నడిచాను. మాది నిజంగా అదృష్టమే... ఓ పది పదిహేను చెట్లున్నాయి అక్కడ, వాటిల్లో చాలా వాటికి అరటి గెలలు రకరకాల సైజుల్లో వేలాడుతున్నాయి. ఆబగా వాటినందుకుని తెంచడం మొదలెట్టాం. పచ్చగా ఉన్నవాటినీ పదిలేసి కాస్త దోరగా పండిన వాటినీ ఆత్రంగా తినసాగాం. అలా చెరో రెండు మూడు డజన్ల అరటి పళ్ళు తినేశాం ఓ అరగంటలో. వర్షం ఉధృతంగా కురుస్తూనే ఉంది. ఇద్దరం పూర్తిగా తడిసిపోయి ఒంటినున్న బట్టలు ఒంటికలుక్కుపోయినా లక్ష్యం లేదు ఇద్దరి కీ.

ఆకలి తీరిన తర్వాత ఆలోచించసాగాను. వర్షం నుంచి ఎటువంటి రక్షణా లేకుండా ఇక్కడే ఉండటం కష్టం కాబట్టి ఈ పళ్ళని మోసుకుని మన షెల్టర్ దగ్గరికి చేరుకోవడం ఉత్తమం. కానీ ఎలా? చుట్టూ చూశాను, అంతకు ముందు నేను తెచ్చిన చెట్టుకొమ్మ కనిపించింది. ఆ పక్కనున్న తీగనొకదాన్ని తెంపి రెండు మూడు అరటి కాయల అత్తాలని ఆ కొమ్మకి బిగించి కట్టాను. నా ఏర్పాట్లు గమనించిన బిందూ హుషారుగా మరీన్ని అత్తాలని తెంచి నాకందించింది. వాటన్నింటినీ ఆ కొమ్మకేసి కట్టానుగానీ. అవి చాలా బరువైనట్లు

నాకనిపించింది. ఇద్దరూ చెరోవైపు ఆ కొమ్మని పట్టి వైకెత్తి భుజాల మీద వేసుకున్నాం. వర్షం కురుస్తున్నా, తడుస్తున్నా తెక్కచేయకుండా ఆ బండలమీదుగా, చిన్నగా నడుస్తూ మేం వచ్చిన దారిని వెతుక్కుంటూ వెనక్కి మళ్ళాం.

ముందు బిందూ దారితీస్తూ నడుస్తుంటే వెనకాల నేను నడుస్తున్నాను. అప్పుడు గమనించాను. ఇందాక ముళ్ళపొదల సందులో కొమ్మలు గీసుకున్నట్లున్నాయి, బిందూ వెనుకవైపు నడుము కింది భాగంలో అరచెయ్యి మందాన చుడీదార్ చీరీగి వేలాడుతుంది. మందపాటి డ్రస్ అన్వెప్పి లోపల ఏమీ వేసుకున్నట్లులేదు బిందూ. పాంటీ వైభాగంలోని ఎలాస్టిక్ నడుము ప్రదేశంలో గట్టిగా కరుచుకుపోయి తను నడుస్తున్నప్పుడు ఆ ప్రదేశ మంతా చీత్రంగా కదులుతూ కనిపిస్తోంది. ఆ దృశ్యాన్నే మైమరచిపోయి చూస్తూ యాంత్రికంగా అడుగులు వేస్తున్నాను నేను. నా చూపుల్లోని వేడి తన వంటిని తాకినట్లుంది. బిందూ తల వెనక్కి తిప్పి చూసి "యూ కెన్ ఓన్లీ సీ బట్ నో టచింగ్..." అంది. ఉలిక్కి పడ్డాను. 'ఓసి నీయమ్మ, నా మాటలు నాకే అప్పగిస్తుందే' అనుకుని "ఎవరన్నారు అలాగని..." అన్నాను కాబువల్ గా. సమాధానం రాలేదు. ఇంకేమీ రెట్టించలేదు నేను. ఇద్దరం మౌనంగానే ఆ పొదల్లోంచి దారి వెతుక్కుంటూ సముద్రం వైపుకి నడిచాం.

హిమ బిందు అయిదవ భాగం త్వరలో....